

Holocaust

Af A.I.Bru

"Løgnen går herlig staset, sannheten arm og laset. "

Henrik Wergeland.

Da den annen verdenskrig var slutt, holdt president Truman en tale i amerikansk radio og sa bl.a.:
"Dette er en seier for demokratiet."

Det var sikkert mange som la en forjettelse i de ordene. Fire år tidligere hadde nemlig president Roosevelt og Churchill gjennom Atlanterhavsdeklarasjonen tilkjennegitt hvorfor krigen blev ført og målet med den. I erklæringens § 6 heter det:

"Etter nazityranniets endelige utslettelse håper de å se virkeliggjort en fred som tillater alle nasjoner å bo trygt innenfor sine egne landegrenser, og som gir alle mennesker i alle land sikkerhet for at de kan leve sitt liv uten frykt."

Når vi nå 34 år senere (skrevet 1979, red.), ser tilbake og minnes Trumans ord om denne demokratiets seier, får vi en beklemmende følelse av hvor lite denne seier har vært til gagn for menneskeheten. Og håpet i Atlanterhavsdeklarasjonen er gjort grundig til skamme for millioner av mennesker.

De 34 årene har bragt verden en uendelighet av kriger, borgerkriger, oppstander og kupp. Det er nok å nevne de langvarige krigene i Korea, Vietnam og Palestina, borgerkriger og kupp i de fleste afrikanske land, oppstander i Tsjekkoslovakia, Ungarn, Polen og Østtyskland, omveltninger i Pakistan, Bangladesh, Iran og Etiopia, uro, terror og konsentrasjonsleirer i Nordirland. Det har neppe vært en eneste dags fred i alle disse årene. I tillegg til alt dette har vi fått terrorhandlinger, kidnappinger og flykapringer som verden aldri har sett maken til. Forutsetningen for en bedre og tryggere verden, (s.2) som blev utformet i Atlanterhavsdeklarasjonen ved formuleringen "nazityranniets endelige utslettelse", blev fullbyrdet ved Tysklands fullstendige nederlag, dets besettelse og den tyske befolknings "denazifisering" (les hjernevask). Men hvor blev det av freden og den tryggheten uten frykt som blev forespeilet oss?

Hvad er så grunnen til denne sørgelige utviklingen? Det er det som dette lille skrift skal forsøke å gi et svar på.

Man skulle tro at etter en så lang og blodig krig, ville gleden over at det hele var over, være så stor og ekte at det blev gått inn for fred og fordragelighet.

Tenk om man hadde sagt som så: "Nå er dette sørgelige kapittel over, nå vil vi forsøke å finne ut hvorfor det skjedde, for å lære av det, så slikt ikke gjentar seg! Alle impliserte kunne så få forklare seg uten å ha straffetrusselen hengende over seg. Da ville man ha kommet den historiske sannhet så nær som det var mulig å komme.

Men det skulle desverre vise seg at man ikke var innstilt på fred. Krigen skulle fortsette. De mange gyldne løfter, som blev gitt av dem som omsider blev seierherrer i den annen verdenskrig, endte med krig, uro og lidelser for millioner av mennesker som lengtet etter fred. Trusselen om den tredje verdenskrig har hele tiden hengt over verden som en truende mare, mens alle "store" stats- og vitenskaps menn gjør sitt ytterste for å gjøre våbnene enda mer ødeleggende.

Dette viser at krig ikke bringer noen løsning på konflikter mellom nasjonene, men tvertimot skaper

nye. Krigens vesen er heller ikke egnet til å skape en fredelig atmosfære. Den opphissende krigspropaganda skulle også denne gang (s.3) bære frukter. Etter samme mønster ble det, i alle av krigen berørte land, satt igang storstilte forfølgelser og trakasserier, ikke bare overfor dem som hadde vært med i krigen på den tapende parts side, men også overfor folk som ikke hadde vært villige til å være med i krigshylet, eller hadde hatt det minste med krigen å gjøre. Det var ikke fredens time som var kommet, men hevners. Nå skulle byttet deles, nå gjaldt det å sikre seg maktposisjoner.

I strid med all vanlig rett ble det satt iscene såkalte rettssaker etter lover som var laget for formålet, så det skulle se ut som vanlige rettssaker.

De kjempemessige rettssakene kunne fullt ut måle seg med de beryktede Moskvaprosessene fra mellomkrigstiden. Den høieste statsanklageren fra Moskvaprosessene, Vysjinski, var også med. Bare dette burde gi grunn til ettertanke. Det var i realiteten en godtagelse av prinsippene fra Moskvasakene, som Vesten alltid, både før og etterpå, har tatt avstand fra.

I Tyskland holder dette fremdeles på. I disse dager er det vedtatt en ny lov i Tyskland, som gjør det mulig å fortsette med dette helt til den siste tysker fra den annen verdenskrig har vandret til sine fedre. Har noe lignende tidligere forekommet i verdenshistorien? I såfall må det være i hekseprosessenes tid.

Tiltross for den store risiko det har vært forbundet med å ta til motmæle mot denne etterkrigsjustis, er det enkelte personer som har våget skinnen, undersøkt forholdene og utgitt bøker og andre skrifter som har avdekket skandaløse forhold. Ingen av disse skrifter er oversatt til norsk, og det er grunnen til at utgiveren av dette hefte vil gjøre norske interesserte delaktig i noe av det som har foregått, og som ikke har vært så almindelig kjent (s.4) her hjemme. Emnet er imidlertid så omfattende at det bare lar seg gjøre å trekke fram noe av det som skiller seg særlig ut.

Amerikaneren Arthur R. Butz, professor ved universitetet i Evanston, Illinois, har foretatt en grundig undersøkelse av forholdene i Europa etter krigen og har utgitt en bok, "The Hoax of the twentieth Century", om sine studier av de største rettssakene mot tyskere etter krigen og forholdene i konsentrasjonsleirene. Han skriver at han, som de fleste amerikanere, hadde oppfattet tyskerne som særdeles grusomme under den annen verdenskrig, men etter å ha lest en del "revisjonistisk" litteratur, begynte han så smått å tvile på ektheten av noen av de grusomheter som tyskerne skulle ha begått. Men han oppdaget også etter hvert at seierherrene, både under og etter krigen, hadde gjort seg skyldige i grusomme forbrytelser. Dette utelukker selvfølgelig ikke muligheten av at tyskerne kan ha vært like grusomme, men han sier allerede i forordet at en omhyggelig vitenskapelig undersøkelse klargjør at det aldri har forekommet at tyskerne har laget lampeskjermmer av menneskehud. Han nevner forøvrig verdenspressens enorme makt og "den upartiske og universelle kirkes" holdning.

Tribunalene

Seiersmaktene kunne henholde seg til "de alment bekjente kjennsgjerninger", som de ganske enkelt hadde satt ut i livet ved London-protokollen av 8/8 -1945, og det av dem innsatte militærtribunal, som var bundet av disse bestemmelser, og hvis avgjørelser ikke kunne ankes. Den amerikanske dommer Francis Biddle hadde allerede på Jalta-konferansen forfattet en uttalelse hvori det het: "De høieste tyske ledere (s.5) er vel kjent, og det vil ikke volde noen vanskeligheter å bevise deres skyld. "Den russiske dommer Nikitschenko uttalte seg enda tydeligere før prosessen:

"Vi beskjeftiger oss her med hovedkrigsforbryterne, og de er allerede dømt." (Eugene Davidson: "The Trial of the Germans".)

Det er helt uvanlig at dommerne uttaler seg på forhånd om den dom de skal felle, men Nürnbergtribunalet var heller ingen vanlig domstol. Forøvrig hadde Nikitschenko helt rett.

Dommene var allerede avsagt. Det var bare det formelle som gjensto.

Amerikaneren Bernay, som var en av hovedmennene bak iscenesettelsen av prosessene, sa til amerikanske aviser og forleggere i 1945:

"Når vi først en gang har bestemt at SS er en kriminell organisasjon, og at et medlemskap er kriminelt, vil vi med et slag snappe et betydelig større antall forbrytere."

(N.Y.Times 21/6 1945, 6/12 1945, New Yorker, 17/11 1945.)

Dette tilsvarer det som blev gjort i Norge da medlemskap i NS (National Samling, som forfatteren aldrig var medlem af, red.) blev erklært straffbart.

Bernay sa videre til avisene:

"Vi er Tysklands regjering i vår sone, derfor kan det ikke finnes noe rettssystem uten vår godkjennelse. Vi er loven. Hvis vi ville, kunne vi trekke tyskere for retten for forbrytelser som ligger 20, 30 eller 40 år tilbake i tiden."

Dette var altså rettsgrunnlaget som det blev bygget på. Det taler for seg selv.

Den første prosess som blev ført var mot lederne av Bergen-Belsen leiren høsten 1945. Den foregikk i engelsk regi. Det blev brukt tortur i en slik grad at flere av fangene ba om å få dø.

(Montgomery Belgion: "Victors Justice".)

(s.6) I Nürnbergprosessen, selve hovedarenaen, hvor de øverste tyske lederne skulle dømmes, blev det gått penere fram. De anklagede i Nürnberg var for prominente til å bli torturert, mener Butz. En unntagelse var Julius Streicher, som beklaget seg over at han hadde blitt slått av negersoldater. Etter oppfordring fra anklageren, Jackson, blev dette strøket i aktene, da retten ellers måtte ha foretatt en undersøkelse av forholdet. Så enkelt kunne altså tribunalet avvise denne alvorlige beskyldningen.

Domstolen var bundet av Londonstatuttet av 8/8 1945, som med sine "engangs-midlertidige" nye "folkerettsregler" hadde fastslått som anerkjente kjennsgjerninger de tyske ledes absolutte skyld! De andre tribunalene var bundet av den høieste domstols avgjørelser.

Nürnbergdomstolens avgjørelser - om invasjon, aggresjoner, angrepskriger, forbrytelser, brutalitet eller forbrytelser mot menneskeheten, om de er planlagt eller begått, skal være bindende for de øvrige domstolene, og kan ikke ankes. Av dette framgår det klart at dommene egentlig var avsagt i London, man kan sogar si så tidlig som ved Moskvaerklæringen av 30. oktober 1943.

Ved Nürnbergprosessen skjedde imidlertid enkelte bemerkelsesverdige ting som er verd å ta med. De tyske lederne blev opprindelig tiltalt for mordet på flere tusen polske offiserer i Katynskogen ved Smolensk. Disse offiserene var blitt tatt tilfange av russerne ved Polens deling mellom Tyskland og Sovjetrusland i 1939 og drept av russerne.

For uinnviede er det nødvendig å gjøre oppmerksom på hvad som videre skjedde: Da tyskerne rykket inn gjennom Sovjetrusland, fant de i Katynskogen massegraver med flere tusen polske offiserer som var blitt skutt med nakkeskudd (s.7) og begravet i massegraver. Da dette blev kunngjort av tyskerne, meldte den polske forsvarsminister i exilregjeringen i London at Det Internasjonale Røde Kors (IRC) ville bli anmodet om å sende en undersøkelseskommisjon til stedet for å granske forholdet. Dette blev støttet av tyskerne, men russerne satte seg imot og brøt de diplomatiske forbindelsene med den polske exilregjeringen. På grunn av den russiske motstand vegret IRC seg for å være med. Men da lot tyskerne gravene framvise for de polske politiske partiene, en del utenlandske korrespondenter, tyske journalister og britiske og amerikanske krigsfanger, så de kunne danne seg en mening om forholdet.

En teknisk avdeling av Det Polske Røde Kors og en internasjonal ekspertkomite av rettsmedisinere inspiserte derpå gravene. Denne kommisjonen avla en beretning som gikk ut på at det var sikkert bevis for at drapene var begått før krigsutbruddet mellom Sovjetrusland og Tyskland, altså av russerne.

Når de tyske lederne blev anklaget for denne udåd, førte russerne en bulgarsk professor, Markov, som vitne. Markov var blant undertegnerne av protokollen som hadde fastslått russernes skyld. I mellomtiden hadde russerne besatt Bulgaria, og Markov hadde skiftet mening. Han forklarte for Nürnbergdomstolen at han var blitt skremt av tyskerne til å undertegne protokollen. Da søkte Görings forsvarer å få formannen for kommisjonen, den sveitsiske professor Naville som vitne. Men også Naville vegret seg. Dette blev for meget, selv for Nürnbergdomstolen. Tiltalepunktet blev i all stillhet trukket tilbake.

Dette viser at det ikke er så vanskelig å få vitner til å forklare seg etter maktens ønske, og at selv en representant for IRC nødvendig ville vitne til makthavernes ugunst. Naville forsto (s.8) selvfølgelig hvor farlig det kunne være på det daværende tidspunkt, samtidig som han ikke ønsket å vitne mot sin overbevisning.

Det var ikke bare russerne som var frampå med falske anklager. Også vestmaktene kunne kunsten. Som en illustrasjon på dette kan det henvises til Aftenposten av 7. januar 1977: Göring, Ribbentrop, Räder og Keitel var tiltalt for angrepet på Norge. De protesterte, idet de hevdet at engelskmennene var like skyldige i det. Tyskerne hadde under erobringen av Frankrike funnet papirer som beviste at engelskmennene var iferd med å besette flere støttepunkter i Norge, men at tyskerne bare var kommet i forkjøpet. Den britiske delegasjonen ved domstolen henvendte seg da til den britiske regjeringen og ba om hjelp i denne kinkige situasjonen. I de britiske departementer blev det satt igang en iherdig leting etter papirer som kunne tilbakevise nazistenes påstand, men forgjeves. Man fant tvertimot et notat fra en kabinettsekretær som bekreftet at nazistenes påstand var riktig!

Da det britiske admiralitet senere fikk offisiell henvendelse direkte fra domstolen, om å legge fram krigsplanene, blev dette avslått av "tekniske grunner". Et brev fra utenriksminister Bevin til de britiske anklagerne i Nürnberg bekrefter at statsminister Attlee personlig sa seg enig i avslaget, tiltross for "det uheldige lys" Storbritania ville komme i. Hermed slutter Aftenpostens beretning om de frigitte engelske dokumentene.

Den engelske regjeringen nektet altså å utlevere dokumenter som beviste at anklagene var uriktige, for så 30 år senere å offentliggjøre dem. Dette beviser humbugen ved etterkrigsjustisen. Men det får ingen følger. Atter kan det forsvares med: "Right or wrong, my country." (s.9) I Dachau foregikk prosessene mot lederne av konsentrasjonsleirene i Dachau, Buchenwald og Flossenbürg, dessuten den såkalte Malmédyprosessen mot soldater som hadde vært med i gjennombruddet av de amerikanske linjer under Ardenneroffensiven i desember 1944. Denne saken betegner Butz som en av de mest beskjæmmende i Amerikas historie.

Hele repetoiret av tredjegradsforhør blev benyttet i Dachau, skriver Butz, voldsomme slag og spark, så kjønnsorganene blev ødelagt i 137 tilfeller. En rekke pinsler regnes opp, slike som avisene har fortalt oss at tyskerne skal ha benyttet seg av. Blev det ønskede resultat ikke oppnådd, grep man til andre midler, som å true med å utlevere fangen til russerne, eller å ta fra fangens familie rasjoneringskortene. Hjalp heller ikke det, kunne det settes iscene fingerte rettsaker. Franskmannen Maurice Bardeche har skrevet en bok om disse arrangementene, som beskrives slik:

"Amerikanerne forestillte seg at de kunne få noe ut av SS-mennene ved å øve press - det var nesten bare unge folk de hadde hånd om - Derpå torturerte de dem, og den senere undersøkelse kunne berette at 68 av 70 forhørte hadde fått kjønnsorganene ødelagt. Bortsett fra talløse brukne kjeveben, brudd på hodeskallen, brukne nøkleben, avrevne negler og mindre enkeltheter, var mennene fremdeles syke. Forhørene var resultatløse.

Da gikk man fram på følgende vis: Politimennene arrangerte nå en skinn-rettssak omkring et svartdrapert bord som bare var opplyst av stearinlys, og hvortil de anklagede blev ledet, lenket og med en oppstoppt hette på hodet. Denne rett avsa 70 dødsdommer, og bekjentgjorde for de dømte at de skulle henrettes innen 24 timer. Mange av dem var bare (s.10) 18 år gamle eller enda yngre. Den påfølgende natt fikk de dømte besøk av politimenn, som utga seg for dommere eller statsadvokater. Andre hadde forkledt seg som prester. Man trøstet dem og forberedte dem til døden. Men deretter antydte man at man var tilbøielige til å omgjøre straffen, hvis de ville undertegne en forklaring, som man ville diktere dem, og i hvilken de beskyldte visse av sine kamerater. Mange undertegnet. På dette viset kom man til dokumenter. Få uker senere blev de stillt for den virkelige rett, og på denne måten kunne anklagen avsi 50 dødsdommer, som i prektig form var begrunnet med de tydeligste angivelser og fullstendigste skildringer. "

(Maurice Bardéche: "Nürnberg oder die Falschmünzer".)

En 17-årig fange, som ved en slik "tilståelse" hadde styrtet sine kamerater ut i ulykken, tok noen timer senere livet av seg. En amerikansk jurist blandet seg inn, og det resulterte i en undersøkelse. Undersøkelsen blev ledet av senator Baldwin. En rettsreporter fortalte til ham at forholdene hadde gått så hardt inn på ham at han hadde kvittet seg med jobben. En amerikansk dommer, Gorden, innrømmet overfor komiteen at det kanskje hadde vært noen beklagelige "kumpaner", men han unnskyldte seg med at de ikke hadde hatt tyskkyndige jurister eller sakkyndige tolker. Dette hadde tvunget dem til å tilkalle "noen av de tyske flyktninger". (N.Y. Times 5/3 1949, 30/4 1949, 6/9 1949, 7/9 1949, 8/9 1949.)

Disse hendelsene vakte oppsikt i hele 1949, skriver Butz. Alt dette var til ingen nytte. "krigsforbryterne" var forlenget hengt.

Under prosessene blev det satt opp lange lister over anklagede. Bestemte forbrytelser, (s.11) begått av bestemte personer, på bestemte steder, til bestemte tider, var ikke nødvendig. Vitneutsagn fra folk som ingen kjente, blev godtatt som bevis. At noen hadde hørt at det var blitt sagt, (hearsay) var også tilstrekkelig som bevis. Det blev ikke sørget for sakkyndige tolker hverken under avhørene eller under prosessene. De anklagede hadde ingen mulighet til å få innkalt vitner til sitt forsvar. En sammenslutning, som kalte seg foreningen av forfulgte ofre for naziregimet, nektet tidligere fanger fra konsentrasjonsleirene å være forsvarsvitner. Terroren var så voldsom at de som visste noe, ikke våget seg fram av frykt for selv å havne på tiltalebenken. Hvor farlig det kunne være, viste seg så sent som under Auschwitz prosessen i 1963-65. Vitnet Bernhard Walter blev arrestert etter sitt vitneprov. Han slapp først ut etter å ha endret sin forklaring!

(Langbein: "Der Auschwitzprosz".)

Under de rådende forhold er det ikke å undres over at det kunne inntreffe episoder som var av så komisk art at man ikke skulle tro at noe slikt kunne inntreffe i en rettssal. Den amerikanske anklager Kirschbaum innkalte en viss Einstein (ikke å forveksle med den kjente vitenskapsmann) som vitne på at anklagede, Menzel, hadde drept Einsteins bror. Menzel var imidlertid så heldig at han kunne bevise at den "drepte" fremdeles var i live og i beste velgående. Han pekte på ham der han satt i rettssalen! Kirschbaum blev overrasket, og det er vel ikke noe å si på. Men han blev også så sint at han ropte ut:

"Hvordan kan vi få bragt dette svin til galgen, nar du er så tåpelig at du tar med deg bror din i rettssalen?"

(Freda Utley: "Kostspielige Rache".)

Dette var ikke noe enestående tilfelde. Fra (s.12) Auschwitzprosessen heter det i domspremissene: "...Foruten noen få og ikke særlig fruktbare dokumenter, som står til rettens rådighet ved rekonstruksjonen av gjerningen, står nesten utelukkende vitneutsagn. Erfaringen i kriminologien er

at vitneutsagn ikke hører til de beste bevismidler... Man har for noen uker siden kunnet lese i avisene at et medlem av KL-leiren Buchenwald blev dømt for et mord på en fange som idag er fastslått å være i live."

(Bernd Naumann: "Auschwitz".)

Selv om retten var klar over det usikre ved vitneutsagn, later det til at det blev gjort iherdige forsøk på å friske opp i hukommelsen foran Auschwitzprosessen i Frankfurt:

"Den Internasjonale Auschwitzkomite hadde på den tid slått opp sitt hovedkvarter i Frankfurt og utgitt informasjonsblad over de "angivelig" rystende forholdene som hadde vært der. Disse "informasjonsbladene" hadde vitnene fått lest før de møtte i retten. Det var også en utstilling med bilder av de anklagede. En "leirkomite" var i virksomhet, og fra generalstatsadvokat Bauer og overborgermesteren i Frankfurt er det blitt kjent at vitnene hadde mottatt åpne eller skjulte forslag av forskjellig slag."

(Hans Laternser: "Die andere Seite im Auschwitz-prozesz".)

Aviser og andre publikasjoner lå heller ikke på latsiden for å spre "opplysninger". Fra Emil Aretz "Hexen-Einmal-Eins einer Lüge" gjengis en karakteristisk "tilståelse", som skulle være hjelpelig med å overbevise om den tyske skyld. Kilden kunne riktignok gi grunn til en liten mistanke, men menneskene regnes som dumme, og da har det sin virkning. Denne syndsbekjendelsen kommer fra en Feldwebel som sier at (s.13) han i 1943 var med på å transportere 1800 jøder fra Auschwitz til Kaufering. Transporten tok 5 dager, og det eneste som fangene fikk på reisen var litt varmt vann. Ved framkomsten var 30 eller 40 døde. Han tok så livet av 17 til, fordi de ikke ville arbeide. I Neuengamme avlivet han 40 til av samme grunn. Der var det gasskammer, men han benyttet seg ikke av det. I Dachau gjorde han ut med 200 av forskjellige grunner. Han brente alle likene, men han var ikke sikker på om alle var døde på forhånd.

Tilslutt skriver han:

"Den gang var jeg meg fullt bevisst den forbrytelse jeg begikk. Jeg vet hvad jeg fortjener: Døden."

Aretz bemerker til dette, at det for det første aldri har vært gasskammer i Neuengamme, og dernest hadde en Feldwebel aldri noe å gjøre i KS-leirene. En Feldwebel hørte til Wehrmacht. Ikke alle historier blev like godt laget den gang heller.

Kilden var: Süddeutsche Mitteilungen fra 28/7-1945, utgiver: Den amerikanske 12. Hærgruppe.

Så en liten "solskinshistorie":

Under et forhør har den 15-årige sønn av den tidligere kommandant i Mauthausen forklart: "Til min fødselsdag stillte min far 40 fanger til min rådighet, for at jeg skulle lære meg å skyte. Jeg skjøt til alle lå døde på marken. Ellers kan jeg ikke si annet om min far."

(Neue Zeitung, 8/11 1945.)

Det er vel ganske naturlig at verden er blitt som den er med terror og vold, når ikke avisene holder seg for gode til å servere røverhistorier som denne.

Butz sammenligner "kriksforbryter-prosessene" med hekseprosessene i middelalderen. I begge tilfeller blev det opparbeidet en stemning som (s.14) påvirket fantasi og følelser, og det blev operert med store tall og de utroligste beskyldninger, som f.eks. at heksene hadde sexuellt samkvem med djevelen. En beskrivelse av heksebålene lyder slik:

På et skafott står de dømte hekser, en ussel hop. På et annet massen av benådigede. Den angrende heltinde, hvis tilståelse blir lest opp, trer fram. Så vildt og usannsynlig det enn måtte være. På sabbatten åt de opphakkede barn og for annen gang døde troll som var hentet ut av gravene. Tusser danset og snakket, klaget forelsket over deres livsledsagerinders uvennlighet og hentet djevelen for å skjelle dem ut. Djevelen ledsaget heksene hjem med stor høflighet og lyste for dem på veien med et udøpt barns flammende arm.

(Jules Michelet: "Satanism and Witchcraft".)

Typisk for disse prosessene var den vekt som blev lagt på det skuemessige, det teatralske. Det hele var et ledd i den såkalte denazifiseringen. Det var nazismen som skulle diskrediteres, og store skoleklasser blev transportert til rettssalene. Skolebarna skulle få se sine fedres misgjerninger i bengalsk belysning og i de høitideligste former. I stil med dette foregikk heller ikke Auschwitzprosessen i det vanlige rettslokale, men var symptomatisk henlagt til Frankfurts nye store teater med retten plasert oppe på scenen!

Som tidligere nevnt, blev det gjort de største forberedelser for å få anklagernes vitner til å møte fram. Et slikt vitnes godtgjørelse kunne se ut som dette:

Tapt arbeidsfortjeneste:

7 dagers reise

4 dagers forhør på forhånd

3 dagers passformaliteter

14 x 59,40 DM 831,60 DM

Øvrige utgifter 453,50 DM

Tilsammen 1285,10 DM.

Før Auschwitzprosessen blev vitnene "informert" av den kormunistiske forening av forfulgte ofre for naziregimet.

(Hans Laternser: "Die andere Seite im AuschwitzProzesz".)

Fullt så enkelt var det ikke for vitner som kunne tenkes å ha noe å si til forsvar for den anklagede. Følgende meddelelse fra militærregjeringen i Hannover tyder på det:

Omsorgsstedet for tidligere KS-tilhørende i Rheydt kunngjør fratagelse av understøttelse til forutsette vitner til Buchenwaldprosessen, som har en eller annen forklaring til fordel for SS-vaktmannskapene.

(Abendpost, 5/6 1947.)

Den tidligere ansatte ved Dachau-tribunalet, v. Posern, berettet om den rolle som de såkalte yrkesvitner spilte:

De rekruttertes tildels fra kriminelt belastede tyske elementer, tildels fra jødiske DP leirer Linz-Binderichel, Feldafing, St. Ottilien, Landsberg og jugoslaverleiren Linz-Asten. Særlig under ledelse av den tidligere jugoslaviske generalstabsmajor Miladino blev vitner, som var utstyrt med falske papirer, sendt fra den jugoslaviske leiren til Dachau for å vitne. Etter tilbakekomsten dukket de opp under sine virkelige navn og unndro seg enhver rettsforfølgelse.

(Father Reichenberg: "Europa in Trümmern".)

Den amerikanske fengselspsykolog Kelley ga ut en bok om sine erfaringer fra Nürnberg i 1947. Om Gøring skriver han bl. a.:

"Han bar sitt lange fengselsopphold med ro i den sterke overbevisning at han skulle kunne nedkjempe anklagerne med deres egne våben.(s.16) Hans frivillige død blev utført elegant, noe som tyskerne i kommende tider vil komme til å beundre. Historien vil bekrefte at Gøring blev den endelige seierherre, tiltross for at han blev dømt av en høi alliert domstol."

(Douglas M. Kelley: "22 Cells in Nuremberg".)

Sjefen for Dachaus forvaltningsavdeling for "kriigsforbrytere", oberst Rosenfeld, som fratrådte sin stilling i 1948, blev spurt av noen journalister, om det var noe sant i ryktene om skinn-rettssakene, og han svarte:

"Selvfølgelig! Hvordan skulle vi ellers ha fått disse fuglene til å synge? Det var et knep og virket vidunderlig!"

(Freda Utley: "Kostspielige Rache", N.Y.Times 31/10 1948, Chicago Tribune, 30/4 1948, 13-14 17/2 1949.)

Det var selvfølgelig ikke til å unngå at det blant de amerikanske medarbeiderne fantes enkelte som syntes at det blev vel meget som var mer enn tvilsomt ved denne rettergangen. Den amerikanske jurist Donough, som hadde opptrått både som anklager og som forsvarer, og som også hadde hatt med benådninger å gjøre, skrev i 1948 i New York Times og beklaget seg over at rettergangen ikke hadde noe rettslig grunnlag. Han skrev bl. a.:

Det må vere en vilkårlig (high-handed) prosedyre å gå ut fra at en mann som er innkalt til militærtjeneste på forhånd skal kunne ha visst at en eller annen handling var ulovlig når selv de internasjonale autoriteter ikke var klare over om handlingen var lovlig eller ulovlig, eller hadde definert forholdet. (New York Times 1948.)

Dette er et nytt eksempel på at etterkrigsjustisen var samordnet i de forskjellige land. Også NS-folk skulle vite at NS var ulovlig, selv om 4 høiesterettsdommere ikke visste det. (s.17)

Den amerikanske dommer Charles F. Wennerstrum hadde ikke mange lovord om forholdene ved tribunalene:

Hvis jeg for 7 måneder siden hadde visst det jeg nå vet, hadde jeg ikke kommet hit. Det er klart at seierherren i en krig ikke er den egnede dommer om skyld i krigsforbrytelser De bekjentgjorde høie idealer som begrunnelse for opprettelsen av disse tribunaler var ikke overbevisende. Anklagen har ikke vaktet seg for å sette hevnløst foran objektivitet... Den har sviktet... Hele atmosfæren her er usunn.. Språkvitenskapsmenn hadde vært nødvendig... Lovgivere, jurister, tolker og etterforskere, som først for få år siden var blitt amerikanske statsborgere, og hvis grunnanskuelse var bygget på hatmentalitet, og som var forutinntatt overfor Europa, var blitt tilsatt. Tribunalene hadde til oppgave å overbevise det tyske folk om deres lederes skyld. Men de overbeviste tyskerne bare om at deres ledere hadde tapt en krig mot hensynsløse erobrere.

(Chicago Tribune, 23-24-25-26-28-29/2 1948, N.Y. Times, 23/2, 25/2, 29/2, 10/3 1948.)

Andre Uttalelser:

Feltmarskalk Montgomery, England:

Nürnbergprosessene har gjort enhver tapte krig til en forbrytelse.

Kong Ibn Saud av Arabia:

Nürnbergprosessen er en hevnaakt fra jødene.

Den engelske journalist Douglas Reed:

Av to likeverdige parter satt den ene over den andre i retten. Skal dette være retningsgivende for framtiden, vil Nürnbergprosessen bli en av de største tragedier i verdenshistorien. (s.18)

Generalmajor Robertsen, England:

Vi har nå laget presedens for taperne. I en kommende krig står det ikke om rett eller urett, men mer om seier eller død. Skal Nürnberg-prinsippene opprettholdes, vil i framtidige kriger oppstå lystige hevmord med henging av generaler og soldater fra den underlegne part. Og som vittighetsbladene forteller, vil det ikke engang være noen beskyttelse, om soldatene, før de lystrer en kommando, søker råd hos to rådgivere!

Den amerikanske brigadegeneral Telford Taylor:

Nürnbergprosessene betød et klart tilbakeskritt. De har ikke gjenopprettet moralen, tvertimot har de skapt en presedens som alle folk sannsynligvis en dag vil forbanne, den nemlig at makt er rett, og at den største krigsforbrytelse er å tape en krig.

Den amerikanske forfatterinne Freda Utley:

Man behøver ikke ha stor historisk kunnskap for å gjendrive den populære antagelse at tyskerne av natur skal være mer aggressive enn franskmenn, engelskmenn eller noe annet folk. Ethvert av disse folk har etter tur, etter sin makt og sine herskeres ergjerrighet, vært angripere. I Nürnberg er det tyske folk stilt for en umulig domstol, hvor anklagerne samtidig funksjonerte som dommere. En nyhet i rettens historie. Det er en hån mot grunnsetningen om upartisk jurisdiksjon. Seierherrenes konstituering av Nürnbergdomstolen er et knyttneveslag i synet på folkeretten og retten i det hele tatt. Denne domstol var ingen rett, men et grovt misbruk av makt, skapt under begrepet rett, et rent instrument for blindt gammeltestamentlig hat og hevna.

Nahabinode Pal, India:

Den såkalte prosess, som blev gjennomført (s.19) under denne begrepsbestemmelse som seierherrene nå erklærer for forbrytelse, utsletter arhundreders sivilisasjon som ligger mellom oss og de drepte krigsbeseirede. En prosess med den slags foreskrevne rett er ikke annet enn en skinn-anvendelse av lov og rett for å tilfredsstille hevntørsten.

Den amerikanske jurist Earl Carol skrev i et brev til generalguvernør Clay:

Nürnberg som sinnbilde på rettferdighet blev det motsatte, et verktøi for hevna.... Derved har De trukket dette folk ned i den internasjonale vanæres sump og bragt Amerika udødelig skam.

Dr. Savitri Devi Muckerji, India:

I mine øine er de såkalte krigsforbryterprosessene i Nürnberg og andre steder intet annet enn fullførelse av ekkelt hykleri og en utspekulert nederdrekthet og en grenseløs hevntørst, som altid

utmerket de angivelige forsvarere av vestlig sivilisasjon. Aldri kunne man vel, som i tilfellet Nürnberg, så skarpt føle hvilken forbandelse denne lovpriste sivilisasjon kan være. Vi hedninger har aldri vanæret oss i den grad. (s.20)

Konsentrasjonsleirene

Konsentrasjonsleirer benyttes av alle krigførende land for å ta vare på folk som kan være en fare for krigføringen. Systemet har vel på en eller annen måte vært praktisert også før i tiden, men det er neppe særlig misvisende når det i Gyldendals Konversasjonsleksikon står at KS-leirer for første gang ble opprettet av engelskmennene under boerkrigen for fangne boere som ble ansett som upålitelige og for kvinner og barn fra brente gårder. Det var i alle fall den gang leirene fikk det navnet som de siden har fått beholde.

Det forekommer nok også at KS-leirer ikke er så helt ukjent i fredstider. I England, som av mange er betraktet som noe av et forbillede på demokratisk styresett, har det vært slike leirer i over 7 år, nærmere bestemt i Nordirland.

Det har i mange år vært snakket og skrevet så meget om de tyske leirene og forholdene der, at man får inntrykk av at det bare var tyskerne som benyttet seg av denne form for frihetsberøvelse. Det har sikkert ikke vært så ønskeverdige forhold i de andre lands leirer heller, men det får vi ikke høre et ord om. I den forbindelse er det verd å nevne at det var en leir i Danmark i flere år etter krigen, hovedsakelig for tyske flyktninger. Etter det Dansk Tidende berettet for et par år siden, døde det flere tusen i denne leiren. De blev kremert i Bispebjerg Krematorium. Det siste er skriftlig bekreftet av krematoriet.

De fleste har sikkert ikke reflektert særlig over at tyskerne skal ha drept 6 millioner jøder under krigen. Fiendskapet mellom disse to folkene var velkjent, og under krig er det om (s.21) å gjøre å ta livet av så mange fiender som mulig. Man var på den tiden ikke uvant med store ord og store tall. Men i de årene som er gått, har det hendt en del ting, som burde få selv den mest godtroende til å tvile på om alt virkelig kan stemme.

Mens det tidligere het at det var gasskammer i alle tyske leirer, er det nå forlengst innrømmet at det ikke var noen slike innretninger på tysk område. Det var bare i de østlige områder, altså bak jernteppet, sies det nå. Dette er et uomtvistelig bevis på at det er fart med løgn, og da er det vel grunn til å tvile på hele historien. Når man attpå til kan lese om at amerikanerne bygde noe etter krigen som skulle illudere gasskammer i Dachau, vet man ikke om man skal le eller gråte. Hvor i all verden har folk tankene sine, når de kan tro på noe slikt?

Tvil kan være en nyttig egenskap å være belastet med. I en verden full av løgn og bedrag er tvilen på riktigheten av alt det som serveres i aviser og andre massemedia simpelthen en nødvendighet, hvis man ikke skal komme totalt bort fra virkeligheten.

Større personer enn nedskriveren av dette har innsett tvilens berettigelse. Den kjente franske vitenskapsmann Descartes hadde som første regel å ikke godta noe som sant, som han ikke klart innså var det. "Det er bare en ting jeg er sikker på, og det er at jeg tviler," skal han ha sagt.

Foruten den nevnte grunn til å tvile gir alle kjempeløgn som settes ut under en krig grunn til skepsis. I friskt minne var historien fra første verdenskrig om at tyskerne hadde hugget av hendene på belgiske barn. Var det ikke bilder av hendene i avisene også? Kunne det være noen grunn til å tvile da? Meldingen i (s.22) London radio i aprildagene i 1940 om "jernringen" som sluttet seg tettere og tettere om tyskerne i Oslo, var heller ikke glemt. Men alt det som tyskerne beskyldes for behøver ikke nødvendigvis være ren løgn.

For den som har opplevd krigen og okkupasjonen her i landet, kan det være ikke så lite av en

overraskelse at tyskerne skal ha gått fram på det vis. Unntar man dem som direkte forsøkte å stikke pinner i hjulene for tyskerne, er det vel rett å si at tyskerne ikke fornærmet noen. Det som medførte tap av liv, skyldes dem som ikke holdt seg til okkupasjonens lov. Resten må skrives på våre venner i vest og i øst. Det er derfor grunn til å ta alle disse beretninger med en klype salt.

Når man skal prøve å finne ut hvad som virkelig er sant og hvad som er uriktig fra den annen verdenskrig, vil man støte på uoverstigelige vanskeligheter. Det er lite som kan bevises. De fleste som visste noe om det som hendte er forlenget henrettet. Det er ingen umulig tanke at også dette kan være tilsiktet for å fjerne ubehagelige bevis. Og hvor har de tyske dokumenter tatt veien? Og hvem har adgang til dem? Den tyske dommer, dr. jur. Wilhelm Stäglich har forgjeves bedt om å få se noen av dokumentene som danner grunnlaget for dommene i retts sakene mot de dømte tyskere etter krigen. Alle hans forsøk har mislykkes. Hvorfor?

Når det byr på så store problemer å få beviser, er det av betydning å kunne trekke fram enkelte ting som ingen kan rokke ved. La oss derfor foreløpig holde oss til noe som vi alle kan kontrollere:

Ifølge Einar Gerhardsens "Fellesskap i Krig og Fred" var de norske tap under krigen og okkupasjonen 10262 døde. Sammenlignes dette tallet med de finske tap bare under vinterkrigen (s.23) på 22900 faldne på knapt 3 ½ måned, med de norske tap på 5 år, taler tallene for seg selv. Ser man nærmere etter, viser det seg at 850 falt i de vebnede styrker i 1940, 3638 var omkomne sjøfolk, (også under 1. verdenskrig omkom et stort antall norske sjøfolk) 1100 falt under alliert kommando, altså i kamp, 2091 av de drepte var i hjemmestyrkene. Denne betegnelsen tyder på at det var folk i kamp, og det er ordinære krigstap.

Men ikke alle falt for tysk hånd, og det er antagelig grunnen til at disse ikke er registrert under en viss gruppe. Engelske og norske angrep på hurtigrutene og annen kystfart krevde minst 652 norske liv. Her henvises til Trygve Nordangers "Lang Kyst". Sabotasjeaksjoner og engelske bombeangrep bragte også betydelige ofre. Bare i Bergen blev 60 skolebarn bombet ihjel. På Vardø Sykehus omkom 18 norske pasienter ved russiske flyangrep. Det samlede tap av drepte ved slike aksjoner er ikke kjent av denne forfatter, men de er neppe under 400, snarere adskillig høyere. De såkalte likvideringer må også taes med. Når et ukjent antall sivile drepte under krigen i 1940 legges til, blir det ikke stort igjen til tyske voldshandlinger.

For å gi et så fullstendig bilde av forholdene som mulig gjengis noen tall som justisdepartementet ga på en forespørsel fra en tysk statsadvokat i Reinhardt-saken i 1967:

Under okkupasjonen blev 366 nordmenn dømt og henrettet. Tallet på drepte i aksjoner av Gestapo var usikkert, men det lå antagelig mellom 100 og 200. I Norge døde 130 i fengsler eller KS-leirer, og i Tyskland døde 1340, av disse var 630 jøder. (Aftenposten 20/6 1967.) Det må antas at størsteparten av de henrettede og de drepte ved andre Gestapo-aksjoner kan (s.24) regnes under gruppen hjemmestyrkene.

Dette er behandlet så vidt utførlig for å påvise at en viss skepsis overfor påstandene om den tyske grusomhet ikke er ubegrunnet. Hadde tyskerne gått tilnærmedesvis så hensynsløst fram som det er blitt gitt uttrykk for, hadde det ikke levd over fire millioner mennesker i Norge idag!

Det er all grunn til å tro at krigen har vært adskillig verre andre steder enn her i landet. I krig er det to parter, og kampenes brutalitet avhenger ikke bare av den ene parten. Det er kjent at Sovjetrusland ikke hadde undertegnet de internasjonale konvensjoner for krigførselen, og at krigen derfor fikk en annen og hardere karakter. Man må ellers være temmelig naiv for å tro at en så lang og blodig krig skulle kunne gå for seg uten grusomheter både på den ene og på den annen side. Krig er ikke annet enn en eneste stor forbrytelse.

Det blir ikke lettere å tro på ihjelgassingene ved at det er blitt oppgitt så mange forskjellige og fantastiske tall, helt opp til over 24 millioner. At slike påstander er blitt tatt alvårlig, viser bare hvor

lettferdig disse saker er blitt behandlet.

Ikke mindre utrolig høres det ut når det hevdes at den overveiende del av disse millionene skal være blitt drept som lus og andre skadedyr i dertil innrettede gasskamre med det vanlige desinfeksjonsmiddel, blåsyregass! Det ligger utenfor enhver fornuft at tyskerne på dette vis skal ha transportert alle disse millionene fra leir til leir for å få tatt livet av dem, så belastet, for ikke å si overbelastet, som det tyske transportapparat var under krigen. Det måtte være langt enklere og mer økonomiske måter å få utført dette på.

Det er ellers påfallende at det aldri nevnes (s.25) at noen fanger avgikk ved en naturlig død. På så lang tid ville dette ikke være til å unngå. Heller ikke får man høre at noen omkom ved allierte flyangrep. I en bok som en av våre mest kjente menn har skrevet, står det at leiren blev bombet, og det står til og med at de frydet seg. Bombene synes ikke å ha truffet fangene. Det er kanskje som det sto i et julehefte i 1945: "Gud styrte bombene over Tyskland." I boken "Norsk Politi bak Piggråd", som synes å være den mest objektive av samtlige norske, kan man lese om et russisk fly som fløi over leiren, og så står det:

"Vi så tydelig at flyveren vinket til oss - Var det ikke det vi sa? De karene visste nok om Stutthofleiren! Vi så Steegen og andre sentrale plasser bli angrepet, gårdene rundt oss sto i brann... vi hadde sett Danziger Strasse bli bombet med resultat: flere drepte av både mennesker og dyr - men her i leiren vinket flyverne! Distriktets mest bombesikre rom var nok bak piggråden!"

Men det blev nok litt mer alvor etterhvert. En uke senere kom et virkelig angrep, så den ene blokken etter den andre fikk fulltreffere. Her står det virkelig at en brekke med jøder i blev truffet, og 50 kvinnelik blev båret ut. (Olaf R. Walle: Norsk Politi bak Piggråd.)

Hilberg skriver om et amerikansk flyangrep på Auschwitz, at det blev kastet noen bomber, men han nevner ikke noe om det blev drept noen. Da russerne senere angrep leiren med fly, ser det heller ikke ut til at det gikk med noen mennesker. Men da selve hovedangrepet kom, og leiren blev besatt, heter det at det brøt ut store branner, og det blev døde og sårede. 29 av 35 lagerrom var brent ned, men russerne fant likevel verdifulle ting:

I 6 av de gjenstående rom fant friggjørerne (s.26): 368820 herredresser, 836255 kvinnekåper og drakter, 5525 par damesko, 13964 tepper, store kvanta barneklær, tannbørster, tannprote ser, kasseroller og panner... og i garveriet fant den sovjetiske oppdagelseskommissjon syv tonn hår.

(Raul Hilberg: "The Destruction of the European Jews".)

Det er noen merkelige folk, disse tyskerne, som kunne finne på å samle på alt dette håret midt under en så hard krig! For en plass det skulle til alt dette håret! Det er ikke å undres over at de tapte krigen.

Konsentrasjonsleirene blev ikke på noen måte spart for flyangrep. Professor Kogon beretter om et angrep på Buchenwald 24/8 1944 med 384 døde og 1462 sårede av fangene og 80 drepte og 238 sårede blant vaktmannskapene.

(Eugen Kogon: "Der SS-Staat.")

Når man har lest om rettssakene i Tyskland og det som foregikk der, blir man ytterligere bestyrket i sin tvil. Det ville være helt unødvendig med den terror og torturering som blev anvendt der, hvis man hadde virkelige bevis på massedrapene. Forklaringer og skriftelige erklæringer fremtvunget ved voldsmidler har ingen bevisverdi. Med hele Tyskland og det tyske folk i sin makt, skulle det ikke ha voldt noen vanskelighet å skaffe tilveie de virkelige beviser bygget på tyske dokumenter, som sikkert måtte være tilstede i betydelig grad, hvis det var blitt begått forbrytelser i den målestokk. Enkelte vil nok innvende at det var sørget for å skaffe avveien ubehagelige papirer. Men i et slikt tilfelde ville mengden av dokumenter være så stor at det ikke ville la seg gjøre å få bort alt.

At man ved Londonprotokollen fant det nødvendig å lage nye folkerettsregler, tyder også på (s.27) at seierherrene selv var klar over at de ikke hadde noe å fare med. Hvis de hadde hatt det, hadde det klart seg med de gjeldende rettsregler.

De tyske leirene var nok adskillig anderledes enn man har kunnet forestille seg. Dette henger selvfølgelig sammen med det ensidige billede som avisene har tegnet for oss. Enkelte var ikke bare å betrakte som KS-leirer, men de var samtidig ren storindustri. Dette var tilfelde både med Auschwitz og Buchenwald. I den sistnevnte var det en stor underjordisk flyfabrikk, og i Auschwitz var de store konsernene IG-Farben, Siemens og Krupp i virksomhet. Det var ikke bare fanger i disse leirene, men også vanlig lønnede arbeidere, både tyske og utenlandske. Ikke minst Auschwitz var av stor betydning for den tyske krigførselen. Beliggenheten av denne leiren var ingen tilfeldighet. Den lå i det store kulldistriktet i Oberschlesien, og av disse kullene blev det laget syntetisk bensin og gummi (Buna). Det var også underholdning i leiren, som kino, teater, konserter, kabaret og idrettsstevner. Det manglet heller ikke bordell. Thies Christophersen forteller i et litet hefte som han har skrevet om sitt opphold der i 1944, at billett til bordellet var premie for god oppførsel.

Christophersen forteller at for å få til prosessen med Buna blev det dyrket og foredlet en plante, Kok Sagis, og på den plantasjen arbeidet han sammen med tyske og utenlandske arbeidere. Det var for det meste polske og jødiske kvinner, mange med høi utdannelse. Det blev drevet vitenskapelig, og fangene var stolte av sitt arbeide, forteller han.

Et annet interessant forhold om denne syntetiske gummi forteller Butz om. Da Japan hadde besatt Malaya og Ostindia, sto USA pludselig i (s.28) beit for viktige råstoffer. Disse landområdene hadde forsynt USA med 90% av gummibehovet. Da USA i desember 1941 kom i krig med Japan, sto landet overfor en akutt krise. Paradoksalt nok skulle tyskerne her komme USA til hjelp. Selvfølgelig ikke etterat Tyskland og USA var kommet i krig, men på grunn av tidligere samarbeide mellom IG-Farben og Standard Oil om produksjon av Buna. Tyskerne var imidlertid kommet lenger på området, så amerikanerne hadde interesse av å få flere opplysninger. Det kom derfor til forhandlinger så sent som i 1940 i Basel. Men frontene var kommet i bevegelse i Europa, og tyskerne fant situasjonen så alvorlig at de brøt forhandlingene. Amerikanerne hadde imidlertid nå så mange opplysninger at de løste problemet. De hadde desuten den fordel at de hadde olje som kunne brukes som råstoff, og den prosessen er enklere. men de hadde store praktiske vanskeligheter å overvinne på grunn av manglende erfaring ved produksjonen.

Det var 5 slags fanger i en KS-leir, politiske, kriminelle, homoseksuelle, assosiale, såsom alkoholikere og landstrykere, samt såkalte illoyale, som vesentlig besto av Jehovas Vitner. Egentlig var det ikke noen spesielle jødiske leirer, når unntas Theresienstadt, som var en slags prøveleir. Den blev to ganger inspisert av IRC og beskrevet slik: "Disse menn ønsket å gi jødene et kommunalt liv i en by under deres egen administrasjon og med nesten fullstendig selvstyre."

Forøvrig var jødene plasert i ghettoer. Dette stemmer også overens med de opplysninger som Leo Eitinger ga i et brev som han sendte til retten i Quisling-saken. Der heter det:

"Under oppholdet i konsentrasjonsleiren Auschwitz hadde jeg anledning til å møte jøder fra nesten hele Europa og til å sammenligne (s.29) den varierende behandling i de respektive land. En fikk inntrykk av at tyskerne hadde "visse hovedlinjer", men at de lokale naziregjeringer hadde temmelig store muligheter til å variere behandlingen. I Slovakia blev jødene samlet i store leire. En liten del blev sendt til Auschwitz. De fleste blev i landet, og en del, de såkalte statsviktige, var helt frie inntil revolusjonen sommeren 1944. Jødene i protektoratet Bøhmen og Mähren blev for en stor del sendt til Theresienstadt. De ungarske jødene blev ikke arrestert før i april 1944 og behandlet meget bedre. Ved befrielsen av Buchenwald blev det funnet 1000 jødiske barn fra Ungarn. En del av de polske jøder var i forskjellige ghettoer og arbeidsleirer helt til den russiske offensiv i august 1944, da de blev sendt vestover. Til og med en del tyske jøder blev sendt til Theresienstadt og fikk der en sjanse til å overleve krigen."

Dette høres ikke så ille ut, men det var beregnet for Quisling-saken, og derfor het det tilslutt i brevet:

"Bare de norske jødene blev i sin helhet sendt til Auschwitz, og det kan ikke være tvil om at det må være Quisling selv som har skylden for dette."

Dette synes å indikere at det ikke kan ha skjedd noe særlig med jødene inntil våren eller sommeren, ja kanskje inntil høsten 1944. Men vi har hørt om revolusjon i Slovakia og om russisk offensiv, og da kan mangt forandre seg. I en revolusjon kan det gå med mange menneskeliv, og ved en forskyvning av fronten kommer alltid mange mennesker pludselig på den andre siden av frontlinjen.

I ghettoene hadde jødene en forbausende frihet med eget politi eller ordensvern. I Budapest (s.30) var det til og med et jødisk Senat. Dette må ikke oppfattes som et forsøk på å framstille det som om alt var bare velstand og glede i ghettoene eller leirene. Det var det sikkert ikke. Meningen er bare å gi et tilnærmet korrekt bilde av forholdene. Det sier seg selv at forholdene blev langt verre i krigens siste fase, etterhvert som de fiendtlige hærene rykket fram på begge sider under fryktelige bombardementer og satte det tyske transportapparat ut av virksomhet. Det er ikke vanskelig å tenke seg hvad som kan, eller må skje i den situasjon som Eitinger beskriver, med revolusjon på et sted og militær offensiv og fram rykking på et annet sted. Hvad skjedde vel ikke av forandringer inntil mai 1945?

Den enkleste grunn til å være skeptisk til påstanden om jødeutryddelsen, skriver Butz, er at etter krigens slutt var jødene fremdeles tilstede. Han hevder at de italienske, franske, belgiske og danske jøder for størstedelen var tilstede. Anderledes forholdt det seg med luxemburgske, hollandske og de tsjekkiske jøder. Med de østerrikske var det uklart, men de fleste hadde utvandret før krigen. Likedan var det med de tyske jøder. Men det var vanskelig nøiaktig å fastslå hvor mange som hadde utvandret og hvorhen. I mange tilfeller, kanskje i de fleste, var de ikke lenger på sitt gamle bosted. Hvor mange som var kommet over til Sovjetrusland, både ved Polens deling i 1939 og senere ved felttogene i øst, var umulig å anslå, men Butz mener at det ikke er så få. Det manglende antall jøder, mener han, utlignes ved at ved krigens slutt var det over 250 tusen jøder som "displaced Persons" (DP) i de tyske leirene. Han henviser til en jødisk publikasjon som blev utgitt i USA i 1947: "A History of the Jews" av Solomon Grayzel. Desuten (s.31) hadde mange jøder utvandret til Palestina eller USA.

Mange av de jøder som hadde utvandret til USA kom tilbake til Tyskland etter krigen. Etter å ha gjennomgått et kort kurs blev de etterforskere eller dommere under prosessene.

Butz forteller at i de første år etter krigen blev turistene i Dachau vist to rom som blev framstilt som gasskammer. Det ene var dusjbadet, som blev forklart som kamuflert gasskammer. Det andre var desinfeksjonsrommet for desinfisering av klær. Men etter 1973 er det blitt slutt på det. Det var bare i de østlige områdene, altså bak jernteppet, at det fantes gasskammer, heter det siden.

På dette vis kan jernteppet gjøre sin nytte, også for dem som ellers ikke hylder dette skille i Europa.

Da britiske tropper besatte Belsen, fant de et stort antall ikke begravde lik. Dette blev tatt som et bevis på at tyskerne bevisst hadde tatt livet av fangene. Det blev med den største begjærighet tatt opp av verdenspressen og behørig fotografert som bevis på tysk grusomhet. I virkeligheten var dette, og lignende forhold på andre steder, som i Buchenwald og Dachau, en følge av at tyskerne i krigens slutfase hadde mistet kontrollen over situasjonen på grunn av de voldsomme bombeangrepene og de framstormende allierte hærer. De likhaugene som blev funnet hadde mindre med masseutryddelse å gjøre enn de britisk-amerikanske bombeangrepene på Dresden, mener Butz. I Dresden lå det lik i massevis i lange tider før det var mulig å få dem av veien. Kanskje atombombene over Hiroshima og Nagasaki bør nevnes i samme forbindelse.

Den vesentligste årsak til de ubegravede likene i Belsen var en tyfusepedemi. Alle var på (s. 32) det rene med at tyfus herjet i de tyske leirene og også i de østlige kampområder. Dette kom av den stadige forbindelse med Østområdene, og derfor var det nødvendig med desinfeksjon. Tyfus blev overført ved lus, og derfor måtte alle fangene ved ankomsten til en leir kle av seg og ta dusjbad. Klærne blev samtidig desinfisert. Det samme gjaldt ved soldattransporter. Både desinfeksjonsrommene og dusjbadene er siden blitt påstått å ha vært gasskamre!

Mot slutten av 1944 blev det særdeles vanskelig i Belsen. En maskin var gått istå, og derfor måtte desinfeksjon sløifes. Uheldigvis var en transport lusbærere, og da var det gjort. Belsen var i krigens siste måneder sykeleir, og det gjorde forholdene enda verre. Mange av fangene var så syke at 13944 døde etter den engelske besettelsen.

(Erich Kern: "Deutschland im Abgrund".)

Tyfus var nok den farligste fiende for fangene i KS-leirene. To tabeller viser at det døde ca. 110 tusen i de tyske leirene fra 1/7 1942 til 1/7 1943, mens tallene fra august 1943 viser betydelig lavere dødelighet, vel halvparten. Det er tragisk, sier Butz, at så mange mennesker skal sette livet til i KS-leirer under krig i vår tid. Han tilskriver dette at så mange mennesker stues sammen i dårlige bygninger under lite sanitære forhold og med dårlig ernæring. Han sammenligner med dødsfallene i den amerikanske borgerkrigen. I Rock Island og Camp Douglas var dødskvoten 2-4% pr. måned. Florence hadde 12000 fanger og mellom 20 og 50 dødsfall daglig. I Andersonville døde 13000 av 50000 fanger. I boerkrigen hadde engelskmennene 120000 civile hvite fanger og 75000 negere i sine KS-leirer. Den årlige dødskvote blant boerne var 120-340 pr. tusen, mens dødeligheten blant barn var på hele 600 pr. tusen. Dette (s.33) skyldtes epidemier. 20000 kvinner og barn døde i disse leirene.

I Stutthofleiren ved Danzig, hvor 271 norske politimenn satt, var det også store tyfusepedemier. På det verste blev det bært ut 200 jødelik daglig, står det i boken av Walle. Også de norske fikk føle dette. 3 døde i leiren, og 10 døde på hjemturen, flere i Sverige og 1 etter hjemkomsten. Det er bemerkelsesverdig at i krigens siste dager blev tre fangeskip "Thielbeck", "Cap Arona" og "Deutschland" senket av allierte fly i Lübeckbukten, og 10 tusen fanger omkom. Krigens siste dager blev en katastrofe. Ellers er det verd å merke seg at fangene hadde arbeide ute på bondegårdene og fikk kolossalt med pakker gjennom IRC og hjemmefra. Ialt fikk de 38512 pakker. Det tilsvarer over 1 kg pr. mann daglig! Det er ikke det minste å undres over at de la på seg.

En annen interessant opplysning fra Stutthofleiren er, at de norske fangene traff engelske og franske krigsfanger, som også arbeidet ute på bondegårdene og hadde et eget rom der. Slik behandlet altså tyskerne sine fanger. Det må være ille for dem, som i sitt krigsfangenskap hadde det såpass bra, å tenke på den behandling som tyskerne fikk etter krigen.

Om fangene hadde det relativt bra i Stutthofleiren, så fikk de en hard tårn på hjemveien. De blev splittet i flere grupper og slet vondt hjemover. Det var også der det blev det største mannefallet. Opplysningene fra Stutthofleiren er fra: Olaf R. Walle: "Norsk Politi bak Piggtråd".

Det store antall pakker som fangene fikk, er i god overensstemmelse med Einar Gerhardsens erfaringer fra Sachsenhausen. Han skriver selv i "Fellesskap i Krig og Fred" at han aldri har veid så meget som da han kom hjem derfra. (s.34)

Det ligger klart i dagen at nest etter tyfusepidemier var det flyangrep og de siste ukers krig som krevde de fleste offer blant KS-fangene. Når det gjelder de leirene som blev overtatt av russerne, er det ikke så lite uklarhet om hvad som skjedd. Aftenposten 13/3 1971 har en beretning fra en tidligere jødisk flyktning om befrielsen ved russerne:

"Riktignok ble noen kvinner sluppet hjem, de skulle bare ta seg fram som best de kunne, mest til fots - ikke få av dem ble forresten voldtatt av "befrierte". De fikk også bskjed om at mennene skulle bli

sendt til Krim og ville så bli sendt hjem når de ble friske. De "befridde" jødiske fangene ble stengt inne sammen i kuvogner- akkurat som under tyskerne, men de brydde seg ikke om det, de skulle jo snart bli fri og friske. Feilen var bare at toget ikke stoppet ved Krim, det stoppet ikke før Sibir."....

Desverre er flyktningen anonym, så det er ikke godt å vite hvilken verdi man skal tillegge hans fortelling, men det skjedde meget nettopp i de dagene.

Som tidligere nevnt var Auschwitz en stor industrileir. Det var behov for arbeidskraft, og det var derfor naturlig at nyankomne fangers arbeidsdyktighet blev undersøkt. Dette var de såkalte seleksjoner, som er blitt hevdet å være sortering for gasskamrene. Det var også sykehus med mange avdelinger der, og derfor kom det også syketransporter dit. Det var ofte tyfusepidemier, og dødeligheten var stor. Krematoriernes kapasitet tilsvarte noenlunde dødsraten, mener Butz.

Den hollandske jøde Eli A. Cohen var i Auschwitz ved sykehusforvaltningen. Han har senere skrevet en bok om sine erfaringer. Om den omstridte seleksjonen skriver han: (s.35)

"I 90 % av tilfellene blev kartotekkortet utlevert til sanitetsledsageren, hvilket betød død ved gass for pasienten, uten når den politiske avdeling anordnet det motsatte..... Ikke bare uttærede fanger, men også noen som så velnæret ut, blev til sine tider bstemt for gasskammeret, leilighetsvis fikk fangeforvaltningens pårørende, som offisielt var unntatt, lide den samme skjebne..... Offisielt kjente ingen virkelig, heller ikke forvaltningsstedets personale, det siste mål for denne prosedyre, for bak de ihjelgassedes navn blev bokstavene SB satt, forkortelsen for særbehandling." (Sonderbehandlung)

(Eli A. Cohen: "Human Behavior in the Concentration Camp".)

SB er påstått å skulle være et dekkord for ihjelgassing. Men under Nürnbergprosessen kom det fram at det kunne bety noe helt annet. Kaltenbrunner blev forelagt et dokument hvor SB var anordnet, og da han fikk se dokumentet, kunne han fortelle at det i det tilfellet var særbehandling for folk i de to elegante hotellene "Winzerstube" og "Walzertraum", med rett til fri korrespondanse og til å motta pakker og en flaske Champagne pr. dag!

Når Cohen skriver at ingen kjente det siste mål, må han ha fått rede på skjebnen til dem som fikk SB på kortet, etter at han blev fri, siden han kaller dem ihjelgasset. De var da ikke gasset ihjel da de fikk SB på kortet.

Cohen føier til at sykeavdelingene i andre leirer, som han riktignok bare hadde lest om, var meget dårligere. Sykehuset i Auschwitz var ingen luksusinnretning, men tyskerne gjorde seg alv årlig umak med å få de syke friske igjen, også jødene.

Det siste stemmer dårlig overens med det som Cohen skriver i det foregående. Men det tyder (s.36) ikke på at det var meningen å ta livet av fangene, men tvertimot at det gjaldt å få dem arbeidsdyktige igjen. Cohen nevner ikke noe om at han har sett gasskamrene, men vi skal komme tilbake til noen som påstår å ha sett dem.

Vitner og dokumenter

Det er ikke fremlagt noe skriftlig bevis for at det var tyske planer om å utrydde jødene. Dette bekreftes også av dr. Kubovy ved den jødiske dokumententral i Tel Aviv i tidsskriftet "La terre retrouvée" 15/12 1960:

"Det finnes ikke et eneste skrift med Hitlers, Himmlers eller Heydrichs underskrift, hvor det er tale om at utrydde jødene, og ordet tilintetgjørelse forekommer ikke i Gørings skriv til Heydrich om den endelige løsning (Endlösung) av jødespørsmålet."

(Paul Rassinier: "Zum Fall Eichmann".)

Da amerikanerne utpekte Auschwitz som hovedarena for jødeutryddelsen, blev kommandanten i denne leiren det naturlige hovedvitne. Rudolf Høsz var kommandant i Auschwitz til 1. desember 1943. Han har avgitt en erklæring av 5. april 1946, som går ut på at det blev drept 2½ million fanger i Auschwitz og at en halv million døde av sult og sykdom. I et vitneprov har han forklart at han blev innkalt til Himmler og fikk ordre om å sørge for de nødvendige innretningene til utryddelsen. Men det skulle holdes strengt hemmelig. Under sitt fengselsopphold i Krakau skrev han adskillig, også om måten hans erklæring var kommet istand på:

"Den 11. mars (1946) kl. 23 blev jeg arrestert..... og plaget meget av Field-security Police. Jeg blev slept til Heide, nærmere bestemt til kasernen som engelskmennene 8 måneder tidligere hadde sluppet meg ut av. (s.37)

Under slående bevis kom mitt første forhør i stand. Hvad som står i protokollen, vet jeg ikke, skjønt jeg selv har undertegnet den. Men alkohol og pisk blev for meget også for meg. Pисken var min egen, og hadde tilfeldigvis kommet med i min frues bagasje. Min hest hadde knapt fått et slag av den, langt mindre fangene."

(Institut für Zeitgeschichte: "Kommandant in Auschwitz".)

Høsz var nå kommet utenfor vestmaktens område, og da lot det sig gjøre å skrive slik. Det var vel også tilpasset de nye forhold. Protokollen som nevnes er ikke identisk med den offisielle erklæringen av 5. april, men skal være i overensstemmelse med den. De opptegnelser som han gjorde i Krakau, avviker derimot på mange punkter. Merkelig nok er det hans skriverier fra Krakau som idag er kommet på første plass, mens forklaringene fra Nürnberg er kommet i bakgrunnen. Det vil imidlertid føre for langt å komme nærmere inn på dette her.

Den måten alle disse skriftlige "tilståelser" er kommet istand på, gjør i grunnen videre kommentarer overflødig, men det er fristende å se litt nærmere på Høsz.

Det er mistenkelig at erklæringen er skrevet på engelsk, som Høsz neppe behersket tilstrekkelig. Det naturlige ville være at den var avfattet på tysk, for så å bli oversatt. At den ikke er skrevet av Høsz er tydelig, for det heter tilslutt i erklæringen:

"Jeg forstår engelsk, som ovenstående tekst er nedtegnet på. Ovenstående utsagn er sanne. Denne erklæring avga jeg frivillig og uten tvang. Etter at ha gjennomlest utsagnene, har jeg undertegnet og godkjent dem i Nürnberg, Tyskland den 5. dag i april 1946."

Hvis man frivillig skriver en beretning, (s. 38) avsluttes den ikke sånn. Det er nok å skrive og undertegne. Har leseren av dette noen gang fått et brev hvor brevskriveren tilslutt skriver at han har gjennomlest brevet, godtatt det og undertegnet det?

Butz finner det utrolig at Himmler på dette vis har hoppet over flere tjenestegrader og overlatt såpass viktige avgjørelser til en forholdsvis underordnet mann. Kjenner man litt til tyske forhold, vil man ikke tro det. Her kommer også det forhold inn at det skulle bygges store innretninger, og det går ikke så enkelt for seg.

Det er påvist av Butz at det var kapasiteten på krematorieovnene som begrenset muligheten til å få av veien så mange lik som påstått, og ikke muligheten til å få dem ihjelgasset, hvis man hadde gasskamre i Auschwitz. Med de krematorieovnene som var til rådighet det siste året, var det ikke mulig å få kremert mer enn 1058 pr. døgn, og i virkeligheten foregår det ikke slik, sier han. Det hevdes imidlertid at likene også blev brent i store graver med opptil to tusen hver gang. Men Høsz sier at det blev slutt med brenningen i graver da man fikk utvidet krematoriet.

Det skulle vært interessant å ha sett en sånn brenning, med ved lagt i bunnen på graven og 2 tusen lik ovenpå, hvordan veden skulle få tilførsel av surstoff til forbrenningen!

Beskrivelsen av disse likbrenningene er også forskjellige. I en beretning fra Pery Broad heter det:

"De forbifarende reisende på jernbanetogene, ledsagerpersonalet på jødetransportene, SS-personalet, fangene og ikke minst også befolkningen i den omliggende egn, måtte vite hvad som foregikk, for skinnenet fra omkring 10 brannsteder i det frie, hvor fra 200-1000 (s.39) blev brent hver gang, kunne sees i en omkreds på minst 3 km, og lukten av brent kjøtt kunne kjennes like langt borte."

Dette må sies å være en fin måte å hemmeligholde sakene på!

Sigismund Bendel, som skal ha vært med i særkommandoene, beskriver det slik:

"Svart tykk røyk stiger opp fra graven. Alt dette skjer så fort at det er så ubegripelig at jeg trodde jeg drømte... En time senere er alt atter i orden. Mennene tar ut asken fra graven og legger den i en haug. En transport til blir bragt fram til krematoriet." (Wilhelm Stäglich: "Der Auschwitz Mythos".)

Dette var ikke så lett å tro på, men det blir kanskje lettere å fordøye når han føier til:

"Fettet som fløt fra skraphaugen, måtte særkommandoens fanger helle over likene for at de skulle brenne bedre."

Et tsjekkisk vitne, Filip Müller, skulle også ha hørt til særkommandoen. Han forklarte det noe bedre:

"Den 40 m lange og ca. 6-8 m brede og 2½ m dype graven hadde fordypninger i endene, som menneskefettet kunne flyte ned i. Dette fettete måtte fangene helle over likene for å få dem til å brenne bedre."

(Wilhelm Stäglich: "Der Auschwitz Mythos".)

Disse eventyrfortellernes forklaringer satt Auschwitzprosessens dommere og hørte på og tok alvorlig i 1963-65! Det er nesten utrolig.

Heller ikke i krematoriene gikk alt så stille og ubemerket for seg som vi er vant til:

Røyken veltet ut av den høie skorstein, og snart skjøt flammene to meter høit mot himmelen. Røyken blev tettere og svartere og mer kvelende og hadde en egenartet lukt av brente lik, i likhet med brente fjær, men denne stanken av brent fett og brent hår, var (s.40) utholdelig. Det vi hadde hørt i de andre leirene var altså virkelig sant - ryktene var ikke overdrevne. Her var dødsfabrikkene! Da det blev aften, ble himmelen helt rød, som om den glødet."

(Kitty Hart: "I am alive".)

Administrator i saken mot IG-Farben, amerikaneren Du Bois, skriver:

"Som vitne hadde Schneider sagt at han aldri hadde hørt om utryddelsene, ennskjønt han erindret at han en dag hadde gått på veien forbi et ubenyttet krematorium. Dengang blev det brent 1000 lik daglig i dette krematorium. Flammene slo 15 meter høit opp i luften. Stanken trengte gjennom hele eggen og 40 mil nordover og blandet seg med lukten fra krematoriet i Warszawa. Lukten sved i nesen på en halv mils avstand."

(Josiah E. Du Bois: "The Devil's Chemists".)

Det har også gått for seg slik:

"800-900 meter fra stedet hvor ovnene befinner seg, stiger fangene opp på en liten vogn som går på skinner. Vognen tar 10-15 mennesker. Så snart vognen er lastet, settes den i bevegelse og i full fart inn i en gang. Ved enden av gangen er en vegg, og bak den er en tilgang til en ovn. Straks vognen støter mot veggen, åpner den seg automatisk, og vognen vipper og kaster folkene i ovnen."

Denne framgangsmåten var absolutt å foretrekke framfor de andre tungvinte metodene!

Det foreligger også en "tilståelse" fra Kurt Gerstein. Den er skrevet på fransk og er så fantastisk i sitt innhold at Butz ikke tar den alvorlig, og det er det vel heller ingen grunn til å gjøre. Gerstein påstår at han drev 700-800 fanger inn i et 25 kvadratmeter stort rom og gasset dem ihjel med en dieselmotor. Butz bemerker til dette at hvis man fikk 7-800 mennesker (s.41) inn i et så litet rom, var det unødvendig å bruke gass. De ville bli klemt ihjel. Gerstein skriver at han meldte seg inn i SS for å hevne seg på nazistene, for å sabotere og for å kunne opptre som vitne mot dem! Men han fant også opp "forbedringer", d.v.s. mer effektive framgangsmåter ved avlivningen! Gersteins beretning er avfattet i flere versjoner. Han påstår at 25 millioner ble drept.

Det er to framstillinger, som hver på sin måte gir opplysning om hvordan erklæringen kom istand. Den ene går ut på at han tilfeldigvis traff på amerikanske offiserer på et hotell i Rottweil og der leverte fra seg beretningen og en kvittering for desinfeksjonsmiddel, og så forsvant han. Den andre versjonen sier at han innfant seg i et fransk militærfengsel med sine papirer, og så hengte han seg i juli 1945. Men hans lik er ikke blitt funnet! Den første versjonen er den som er gjengitt i følgeskrivelsen til dokumentet. Men siden erklæringen er skrevet på fransk, er det sannsynlig at den er født i et fransk fengsel.

Erklæringene til Høsz og Gerstein er gjengitt i sin helhet i boken til Butz, men de er for lange til å ta med her. Butz bruker innpå 30 sider for å sømfare "tilståelsen" til Høsz, og den blir sterkt redusert etter å ha vært gjennomgått punkt for punkt. Å komme inn på alle disse detaljer ville fullstendig sprengte rammen for dette hefte. De nevnte innvendinger, samt noen som kommer i det følgende, får greie seg.

En uttalelse av den amerikanske fengselspsykolog Gilbert kan ha en viss interesse:

"Han er for apatisk til at man kan tro på anger, og utsikten til å bli hengt synes ikke å uroe ham noe særlig." (Gustav Mark Gilbert: "Nuremberg Diary" 1947)

(s.42) Den nederlandske lege, Cohen, som var ved sykehuset i Auschwitz, skrev ikke noe om at han hadde sett gasskamrene, men en annen lege, angivelig ungarsk jøde, Miklos Nyiszli, påstår å ha sett dem. Han ga først lyd fra seg i 1951. I det franske tidsskrift "Les Temps Modernes" kom hans beretning fra Auschwitz. Den kom i bokform i USA i 1960, og senere på fransk og tysk. Men de forskjellige utgaver stemmer ikke overens. I den ene heter det at det blev kremert 20 tusen daglig i Auschwitz, mens tallet er halvert til 10 tusen i en annen. Tilsammen blev det drept 24,6 millioner i Auschwitz, påstår han! Så meningsløse tall skulle man ikke tro at noen festet lit til, men disse tallene går igjen i en rekke verker som gir seg ut for å være historiske. Det er nok de store tallene historieskriverne er ute etter idag.

Den franske professor Paul Rassinier har forsøkt å oppspore Nyiszli, men forgjeves. Spørsmålet er om han er like så uvirkelig som denne Anne Frank. Det har vært en glimrende tid for falske profeter etter krigen.

Det kan være interessant å sammenligne det Høsz og Nyiszli skriver om gassingene som begge skal ha vært med på:

Høsz:

"En halv time etter at gassen var kastet inn blev dørene åpnet og utluftningsanlegget satt i gang. Det blev straks satt i gang med å ta ut likene. Det kunne ikke sees noen kroppslige forandringer, hverken krampe eller farveforandringer. Forurensning var også sjelden, og ingen fordreiede ansiktsuttrykk."

Rudolf Høss: "Kommandant in Auschwitz".)

Nyiszli:

"Likene lå ikke strødd omkring i rommet, men tårnet seg høit oppå hverandre. Det er lett å forklare: Det utenfra innkastene Zyklon (s.43) utvikler først sin dødelige gass nede ved gulvet..... Derfor tramper de ulykkelige ned hverandre, en klatrer over den andre. Jo høiere de kommer, desto senere når gassen dem. Med blodige og oppklorte kropp, blødende fra nese og munn ligger de der. Deres hoder er oppsvulmet og blå og fordreiede til ukjennelighet. Særkommandoene i sine gummistøvler sprøyter likberget med sterke vannstråler. Det må gjøres, for ved gassdød tømmer tarmen seg ved den siste refleksbevegelse.

(Quick nr. 4 1961)

Her kunne den siste kommandant, Richard Baer, passet inn. Men han var ikke samarbeidsvillig nok. Han nektet bestemt for at det hadde vært gasskammer i leiren. Baer var kommandant fra november 1943 til krigens slutt, og i hans tid skulle det være gasset ihjel 437 tusen ungarske jøder. Saken mot ham blev utsatt 5 ganger, men så døde han pludselig i fengslet under mystiske omstendigheter. Om dette skriver Wilhelm Stäglich:

"Etter flere kilder, som på sin side går tilbake til franske pressemeldinger, hadde Baer i varetektsfengslet bestemt nektet å bekrefte eksistensen av gasskammer i sitt daværende kommandoområde. Det påstås endvidere at Baer av denne grunn blev skaffet av veien ved gift. Etter hans frues opplysninger, var dødsårsaken til den inntil da kjernesunne mann blitt uoppklart... Vi vet ikke minst siden den brutale bortførelsen av Eichmann fra Argentina, at det israelske etterretningsvesen kan tiltroes alt. Da generalstatsadvokat Bauer til og med var sionist - er det ikke utelukket at den internasjonale jødedommens mektige arm nådde helt inn i fengselscellen til Baer."(s.44)

(Wilhelm Stäglich: "Der Auschwitz Mythos".)

Den franske kommunist og motstandsmann Paul Rassinier var fange i Buchenwald og Dora fra 1943-1945. Han har reist Europa rundt etter krigen og utgitt flere bøker om KS-leirene. Tiltross for at han neppe kan ha hatt særlig tilovers for tyskerne og nasjonalsosialismen, synes han å ha hatt en utpreget trang til å finne fram til sannheten om KS-leirene og den påståtte ihjelgassing. Han kom tilslutt til den oppfatning at det ikke hadde vært noen gasskammer i det hele tatt. Men han mener at det kan ha forekommet noen enkelttilfeller av utskeielser fra enkelte underordnedes side. Han har vært ute etter vitner som påstår å ha sett gasskamrene:

"Hver gang i de siste 15 år man har nevnt for meg ett eller annet vitne som påsto å ha sett selve gassing, reiste jeg uoppholdelig til ham for å få hans uttalelse. Hver gang skjedde det samme: Med mine dokumenter i hånden stilte jeg vitnet mange nøie presiserte spørsmål til han åpenbart løi meg rett i øinene, for tilslutt å forklare at han ikke hadde sett det selv, men hadde blitt fortalt det av en, desverre avdød venn, hvis utsagn ikke kunne draes i tvil. Jeg har på denne måten reist tusener av kilometer gjennom Europa."

(Paul Rassinier: Das Drama der Juden Europas.)

Om Nyiszli's påstander sier Rassinier:

"Hvis det hadde vært mulig å drepe 20 tusen på en dag i de 4 gasskamrene, ville det vært umulig for de 4 krematoriene å kremere dem, selv om hver kremering bare tok 20 minutter Forestiller man seg den tid krematoriene i Pere-Lachaise f. eks. bruker på å kremere 3 lik, vil man fastslå at ovnene i Auschwitz ennå må brenne, (1964) og at man ennå ikke (s.45) på noen tid kan tenke på å slukke dem." (Paul Rassinier: Das Drama der Juden Europas.)

Om seleksjon forteller Rassinier, at når det kom beskjed om at alle som var arbeidsdyktige skulle stille opp, og det kom lastebiler for å ta dem med til ukjent sted, gikk det rykte at de blev sendt til "himmelen". Dette forsøkte fangene å unngå. Han beretter om et tilfelde fra Dora, som han med nød unngikk, og som en kamerat kom med på. Han trodde at kameraten var død, men traff ham igjen etter krigen. Kameraten kunne fortelle at transporten nok ikke hadde gått til et gasskammer, men til Belsen, for at fangene skulle komme seg igjen! (Emil Aretz: "Hexen-Einmal-Eins einer Lüge".)

Rassinier fikk mange vanskeligheter. Han blev trukket for retten, blev dømt og frifunnet om hinannen. Han blev nektet å holde foredrag i tyske forsamlinger. Følgende avissitat viser det:

"Politipresident Buhl lot igår aftes et møte av venstreradikale stenge. Allerede før møtet meddelte politiet referentene at professor Rassinier hadde fått taleforbud... Da forleggeren Karl-Heinz Priester fra Wiesbaden leste Rassiniers manuskript, oppløste politipresidenten forsamlingen." (Hamburger Abendblatt, 26-27.mars 1960.)

Slik var altså friheten blitt etter at Tyskland var befridd fra nazismen! At det skal være så farlig å høre andres oppfatning, tyder ikke på god samvittighet.

Da Rassinier ønsket å være tilhører på Auschwitzprosessen i Frankfurt, blev han stoppet ved grensen, - et nytt bevis på dårlig samvittighet.

Det var mange anonyme som hadde mangt å fortelle i etterkrigens Tyskland, helst i tyskernes disfavør. Det var heller ingen risiko (s.46) forbundet med det. Det kunne tvertimot lønne seg. Vi har tidligere hørt om yrkesvitnene.

Rassinier fikk også en gang besøk av en mann som betinget seg å få være anonym. Rassinier beskriver mannen som tillitvekkende. Mannen fortalte at han personlig hadde vært vitne til at det blev tatt livet av 250-300 jøder i Belzec ved hjelp av en dieselmotor, altså omtrent som beskrevet i Gersteins beretning, bare i en langt mindre målestokk. Det tok bare 15 minutter. Rassinier har henvendt seg til sakkyndige, som hevder at så kort tid ikke på langt nær er tilstrekkelig til å drepe. Tiltross for det fordelaktige inntrykk Rassinier fikk av den besøkende er han meget forsiktig i bedømmelsen av om forklaringen er ekte eller om den er oppdiktet. Han skriver tilslutt:

"Tross alt som taler til hans gunst, og tiltross for hans beklageligvis sene inntreden i konflikten, men som etter omstendighetene kan unnskyldes, er hans utsagn å ta med den aller største forsiktighet. Man kan ikke si annet enn at hans utsagn synes meget mer antagelig enn det vi i den henseende har vært vant til."

(Paul Rassinier: Das Drama der Juden Europas.)

Her står man overfor et tilfelde hvor ingen kan svare et ubetinget ja eller nei på om den anonymes forklaring er ekte eller ikke. Er den ekte, har det forekommet ihjelgassing med dieselmotor, riktignok i forsvindende liten utstrekning i forhold til det som er påstått. Belzec-leiren var nemlig meget liten og i drift bare noen få måneder. Det kan isåfall høist være drept 2-3 tusen, og ikke 600 tusen, som påstått fra polsk hold.

Det er grunn til å reflektere litt over den anonymes forklaring. Hvis den er ekte, er det helt på det rene at seierherrene ville (s.47) ha kunnet skaffe avgjørende bevis for dette. Dette måtte være langt å foretrekke framfor å framtvinge sånne meningsløse "bevis" som Gersteins beretning er. Hvorfor har

man da ikke nøiet seg med dette, men plussset på til det helt absurde? Her kan et annet forhold spille inn. Det ville være av uvesentlig betydning å få straffet små forbrytere som disse underordnede menn. Det var større karer man var ute etter, de små kunne gå med i slengen. Man hadde ikke i tilstrekkelig grad fått diskreditert nazismen ved å henge noen små forbrytere. Det går som en rød tråd gjennom hele etterkrigspropagandaen at det var for å knuse nazismen at krigen blev ført. Når denne forferdelige pesten var utryddet, skulle freden komme. Men selv seierherren Israel fikk bare tyske Mark istedenfor fred. Også der er det de små som må betale for de stores synder. Men de har fått verdens medlidenhet, og det er godt å ha. For å få beholde den må propagandaen mot nazismen fortsette til evig tid.

Ghettoene

Det er tidligere nevnt at jødene for en stor dels vedkommende levde i ghettoer. I ghettoen i Warschawa var det bortimot 500000 Jøder. I 1943 gjorde jødene opprør i ghettoen. Det blev langvarige kamper mot tyskerne, og mannefallet var selvfølgelig stort. Av andre store ghettoer nevnes Lodz med 160 tusen og Lemberg med 130 tusen. I Lublin og Radom, og ellers mange andre steder i Polen var det store ghettoer.

Ifølge rapport fra IRC kunne alle Jøder i Ungarn, som hadde visum til Palestina, fritt forlate landet inntil mars 1944. Da Ungarns riksforsender Horthy i oktober 1944 ba de allierte om våbenstillstand, hadde det en veldig (s.48) virkning blant jødene, heter det videre. Det blev demonstrasjoner, står det. Det påstås at det blev skutt på tyskerne fra de jødiske husene. Resten kan man tenke seg. Det blev da opprettet 4-5 ghettoer i nærheten av Budapest.

Da russerne i november 1944 nærmet seg Budapest, strømte det hundretusener av jøder inn i byen fra landdistriktene. Jødene blev da samlet i en ghetto. Men da russerne erobret byen, fikk IRC reisepass. Butz bemerker til dette, at tiltross for at komiteen måtte forlate byen, benyttet uttrykket 'befrielse' i rapporten.

Det er en løyerlig situasjon, at så lenge "undertrykkerne" var i Budapest, fikk IRC drive sin virksomhet, men så snart "befrierte" har inntatt byen, må IRC pakke rappsekken sin og dra hjem i en fyk og en fei. Det må være med en underlig følelse at rapportskriveren har fått seg til å kalle det befrielse.

Dette er nevnt for å peke på de jødiske tap i kamphandlinger. Vi har fått det ensidig framstilt som om jødene alene omkom i KS-leirene og ved gassing. Det er ingen tvil om at det døde mange jøder i disse leirene, og de fleste døde ved tyfusepidemier. Også i ghettoene herjet tyfus. Her kan bl.a. henvises til Hilbergs "The Destruction of the European Jews". I Warschawa-ghettoen var det så tidlig som 16. desember 1941 2405 tilfeller av tyfus.

Etter hvad avisen Allgemeine unabhängige Jüdische Wochenzeitung melder kjempet 1,41 millioner jøder i de allierte styrker. 110 tusen av dem skal være falt. I tillegg kommer de jødiske tap i partisankrigen, som vi kommer tilbake til litt senere. Det blir tilsammen ikke så små tall.(s.49)

Wannsee-konferansen

Det er gjort meget vesen av Wannsee-konferansen. Det er påstått at det der blev bestemt at jødene skulle utryddes. Den 20/11942 innkalte Reichsprotektor Heydrich statssekretærene, som hadde med jødespørsmålet å gjøre, til en konferanse. Det er påstått at det der blev fattet beslutning om å utrydde jødene. Men det må sies å være helt utrolig at så viktige avgjørelser kunne taes når ingen av topplederne var innkalt. Det tyske ord Endlösung er nevnt i dokumentene, og det er oversatt til l'elimination på fransk og extermination på engelsk, begge i betydningen tilintetgjørelse. Det må bli vernichtung på tysk. Endlösung må vel bety endelig løsning, og det kan være meget forskjellig.

Selvfølgelig kan det også bety tilintetgjørelse. Når Endløsning hadde fått denne oversettelsen, blev det grepet av verdenspressen med begjærighet, for på den måten skapes historiske fakta i vår tid. I mangel av tobakk røker man andre blader, heter det. Slik er det nok også med bevis.

Innsatsgruppene

Innsatsgruppene skal bare nevnes i korthet. De blev dannet for å ta seg av partisanvirksomheten, som vel kan sies å ha vært en spesialitet i russisk krigføring. I denne virksomheten var også jødene med. Nedenstående opprop fra den internasjonale jødiske konferanse i Moskva i 1941 viser:

"Jødiske brødre i hele verden: La hevners hellige flamme brenne klarere og klarere i deres hjerter!..... Kjemp med de edle selvooppofrende partisaner..... Menneskeheten vil befries fra den brune pest. Gjør deres plikt (s.50) i denne hellige krig!"

(Deutsche Hochschullehrer-Zeitung nr. 3 1967)

Hilbergs regnestykke i partisankrigen kommer til at 1,150 millioner jøder er drept ifølge

hans rapporter, men han plusser likevel På til 1,4 millioner.

Raul Hilberg: "The Destruction of the European Jews".)

Hilbergs tall er for en stor del bygget på skriftlige "tilståelser"(affidavits), udaterte dokumenter og russiske operasjonsrapporter og bør taes med en klype salt. Hvordan det enn forholder seg med dette, er dette krig, og en skjerpet sådan og har ikke noe med KS-leirenes offer å gjøre.

Innsatsgruppene besto av 3000 mann (Butz), og kunne neppe være så effektive. Deres viktigste oppgave var å sikre tilførselslinjene.

Hjelp til jødene

Evian-konferansen sommeren 1938 var sammenkalt for å hjelpe flyktende jøder. 32 stater deltok, men alle unnskyldte seg med at de ikke kunne ta imot jøder. En kubansk diplomat hadde fått ordnet med pass for 1000 jøder, og "St. Louis" forlot Hamburg i mai 1939 med 900 jøder ombord, men skibet måtte gjøre vendereis. Selv president Roosevelt nektet å hjelpe. (Hans Herlin: "Kein gelobtes Land".)

Hvorfor var det ingen som ville hjelpe jødene? Svaret finner vi hos jesuitten Muckermann, som i 1929 uttalte:

"Millioners blod betyr ingenting overfor den idealets sfære som det ofres for." (Emil Aretz: "Hexen-Einmal-Eins einer Lüge")

Jøden Josef Ginsburg, som etter et opphold i Israel, er blitt antisionist, sier det slik:

"Ikke forgjeves har Weizmann, Goldmann og (s.51) Schertok, som nå kaller seg Sharet, og andre forsikret: Skulle det komme til et sammenstøt mellom staten Israels interesser og de landflyktige jøders interesser, må de sistes ofres."

(J. G. Burg: "Schuld und Schicksal".)

I Ungarn var det en sionistisk hjelpekomitee, Waad, under ledelse av Joel Brand. Denne komiteen hjalp jøder med pass og lignende. Komiteen fikk et tilbud fra Eichmann om å utveksle 1 million

jøder med 10000 lastebiler. Brand reiste til Konstantinopel for å forhandle med den jødiske verdensorganisasjonen, men fikk ingen god mottagelse. Han reiste videre til Palestina, men blev arrestert straks han befant seg på britisk område. Han blev ført til Kairo og fengslet der. Under et av de mange forhør han var utsatt for, blev han spurt av den engelske stedfortredende statsminister i Det nære Østen om han virkelig trodde at Eichmann ville frigi disse jødene. Da Brand svarte at han trodde på det, spurte Moyne: Hvad skal jeg gjøre med alle disse jøder? Hvor skal jeg bringe dem hen? Og hvem vil ta imot dem? Brand fortalte andre jøder om denne samtale, og noen måneder senere blev Lord Moyne skutt på åpen gate i Kairo av to jødiske terrorister, som siden blev hengt.

Engelskmennene sendte Brand til Palestina og overlot ham til den sentrale jødiske organisasjonen Sochnut. Men der fikk han ingen hjelp. Det sveitsiske konsulat ville hjelpe ham med visum, men Sochnut avslo. Han var dermed uskadeliggjort.

Ledelsen av hjelpekomiteen i Ungarn blev i Brand's fravær overtatt av Rudolf Kastner. Etter krigen kom han til Israel og blev medlem av Ben Gurions parti. Han blev siden trukket for retten, anklaget for å ha forsvart en tysker ved en av etterkrigsprosessene i Tyskland, (s.52) og for å ha samarbeidet med tyskerne. Processen vakte voldsom oppsikt i Israel i 1955. Kastner blev dømt, men appellerte, og da prosessen i 1957 hadde vart i 2 måneder, blev Kastner en dag skutt på trappen til rettssalen. Om dette skriver Rassinier:

"Så endte prosessen på en måte som betød en lettelse for alle parter. Kastners mordere blev ikke straffet. I 1958 blev Kastner rehabilitert ved en dom som ikke dømte anklagerne hans.....Man blev enig om at Kastners beretning ikke skulle offentliggjøres".

(Paul Rassinier: "Was ist Wahrheit?".)

Vi har fått en herlig fred, med hat og hevni i alle land. og alt godkjennes bare det er "den rette" som gjør det! Hilberg skriver om bytte av jøder mot lastebiler:

"Tyskerne visste selvfølgelig ikke at de allierte tok langt mer alvorlig hensyn til sin allianse med Sovjetrusland enn til skjebnen til de ungarske jødene." (Raul Hilberg: "The Destruction of the European Jews".)

Dette er atter et bevis på at menneskeliv ikke spiller noen rolle i krig og politikk, heller ikke jødiske liv. Og krig er bare skjerpet politikk!

War Refugee Board

War Refugee Board (WRB) var en amerikansk organisasjon som skulle ta seg av krigsflyktingene. Butz kaller WRB et verktøi for Jødernes Verdenskongress og andre sionistiske grupper. Men organisasjonen befattet seg også med å utarbeide anklagedokumenter. Det mest kjente er beretningen om to slovakiske jøder som angivelig skal ha flyktet fra Auschwitz i april 1944 (s.53) og en polsk major, som skal ha flyktet noe senere. Denne beretningen blev høitidelig innlemmet i Nürnberg med nr. 022-L. Alle tre var imidlertid anonyme, og de vitnet heller ikke i Nürnberg. Men de hadde gjort nøiaktige opptegnelser over ihjelgassede jøder i Auschwitz fra april 1942 til april 1944! Tallet er på hele 1,465000. Først i Eichmannprosessen kom det fram at navnene skulle være Alfred Wetzler eller Wecler, og Rudolf Vrba med tidligere navn Rosenberg eller Rosenthal for de to Jødene. Den polske majors navn skal være Szeslow Mordovicz, som senere er forandret til Petr Podulka. Det er praktisk med mange forskjellige navn! Det er ingen som forteller hvorfor navnene først kom fram etter 15 års forløp. Er det ikke grunn til å være skeptisk overfor den slags?

Vrba ga i 1964 ut en bok "I cannot forgive", som sikkert var myntet på Auschwitz-prosessen. Der var han også vitne.

WRB hadde nær forbindelse med UNRRA, som er etterfølgeren etter krigen. Begge organisasjonene var utgått fra de samme personer. En av lederne i UNRRA blev Harry Dexter White, som senere viste seg å være russisk spion. Organisasjonens viktigste oppgave var å få jøder til Palestina. Øverste leder var jøden Lehmann.

UNRRA's virksomhet blev en skandale i besettelsestiden, skriver Butz. Beryktet blev russiaene i tyske hus for "'å redde barn". Foreldreløse barn, som under krigen var adoptert av tyske familier. Disse barn blev nå hentet ut av hjemmene. Hvad det siden er blitt av dem er ukjent.

(Robert L. Koehl: "German Resettlement and Population Policy".)

En av lederne for UNRRA i de besatte områder var den britiske general Frederik Morgan. Han (s.54) kom snart på kant med ledelsen, for han oppdaget at det kom fulle jernbanetog med jøder fra Øst-Europa inn i den amerikanske sonen, og at det var noen få jøder som sto bak transporten. Jødene var velnærte og velkledde og hadde rikelig med penger. Det viste seg at de skulle til Palestina. Mesteparten av pengene de hadde var Besatzungsmark, som var trykt av russerne. Og det viste seg at det var White som hadde forsynt russerne med det nødvendige materiell til trykkingen. Da Morgan fortalte dette på en pressekonferanse i Frankfurt, blev han beskyldt for å være antisemitt, og det "luktet av den verste nazisme", sa Chaim Weizmann.

De fleste av jødene ville til USA, men alle midler blev brukt for å tvinge dem til Palestina.

UNRRA's ledelse i Washington meddelte at Morgan var avsatt fra stillingen, men den jødiske hemmelige etterretningstjeneste, B'nai B'rit, frarådet ledelsen å avsette Morgan, da han hadde nok beviser til å forsterke det han hadde fastslått. Men da Morgan i august 1946 klaget over at UNRRA var et dekke for hemmelige sovjetiske agenter og kriminelle elementer som drev svartehandel og smugling, blev Morgan avsatt.

Morgan var ikke den eneste allierte offiser som støttet sammen med sionistene. Da Eisenhower hadde sagt til general Patton, at tyskerne om nødvendig, måtte flytte ut av husene sine, for å gjøre det bekvemt for sine offere, blev Patton avsatt fordi han hadde sagt offentlig at det var omtrent den samme forskjell på tyske nasjonalsosialister og andre tyskere, som forskjellen mellom republikanere og demokrater i USA. Kort tid etterpå omkom Patton i en bilulykke. Butz setter bilulykke i gåseøine.

Etter Morgans avskjed blev det nedsatt en (s.55) undersøkelseskomite, og det blev heftige avisdiskusjoner. En del avisfolk kom også til Europa og fikk underretning om den voldsomme tilstrømning av jøder østenfra. Tallet blev oppgitt til 3 millioner, men Butz mener at det er en overdrivelse. De amerikanske myndighetene overdrev, mener han, fordi de var så plaget av denne innvandringen.

I avisene het det at alle disse jødene kom fra Sovjetrusland, og det finner Butz forklarlig, for de andre var jo forlenget døde!

Sjefsrådgiver Meader blev sendt til Europa i 1946. Hans beretning, som bl.a. fremhevet utbredt umoral i armeen, blev ikke tillatt publisert, etter trykk fra Det Hvide Hus og fra krigsministeriet, Utenriksdepartementet og andre. Men det kom ut etter hvert. Det het bl. a. at mange av jødene, som kom fra Polen, i realiteten ikke var flyktninger, men var en del av en massebevegelse med et politisk mål, som sionistene hadde. Han klaget ellers over jødenes opptreden og deres voldsforbrytelser. Beretningen gjorde også bekjent at Washington var beredt til å ta imot 2½ million flyktninger fra Europa.

(N.Y.Times, 2. og 3. desember 1946.)

Det later altså ikke til at jødene var utryddet fra Europa. En uttalelse av den israelske statsminister

Levi Eschkol kan taes med:

"Som De jo vet, lever her i Israel titusener om ikke endog hundretusener på hvis arm et KL-nummer er tatovert ... Altid tar jeg i betraktning at det ennå lever hundretusener av mennesker med KL-nummer inngravert på armen." (Der Spiegel, nr. 31 1965)

Med disse opplysninger ansees spørsmålet om de 6 millioner ihjelgassede Jøder for løst.

Butz hadde gode kort på hånden når han kalte det "The Hoax of the Twentieth Century", oversatt:-(s.56) Det tyvende århundres bedragerske knep. Det ville være utrolig om det i en så lang og bitter krig ikke skulle forekomme enkelte forgåelser, også grove. Det er kjent at noen SS-menn som forsyndet seg blev strengt straffet av tyskerne for det. Kommandanten i Buchenwald blev dødsdømt og henrettet av tyskerne. Hilberg hevder at tyskerne var lemfeldige når det gjaldt deres egne. Hvis det er tilfelde, er de ikke alene om det. Her hjemme har man gjort seg særdeles bemerket med å se mellom fingrene med folk på "den rette siden". Flyktningførerne som drepte det jødiske ekteparret Feldman, tilvendte seg deres eiendeler og senket likene i Skrikerudtjernet i Trøgstad, blev frikjent i 1948 for drapet i norsk rett.

Talmud

Det er ikke første gang i historien at jødene beretter om at de er blitt massakrert. I en jødisk skriftsamling, Talmud, fortelles at under jødernes oppstand mot romerne i år 135 gikk det med 40 millioner jøder. Blodet av drepte jøder sto opp til neseborene på de romerske hestene, det fosset ut mot havet, rev med seg noen store fjellstykker og farvet havet rødt 4 mil utover. Romerne tullet 150 tusen skolebarn inn i skriftruller og brente dem opp. De drepte jøders lik blev brukt til gjerde rundt keiser Hadrians vinberg, og flodbølgen som blodet hadde skapt tjente som gjødsel i syv år!

Romerne kunne såmenn måle seg med tyskerne i effektivitet.

Antisemittisme

I vår tid blir folk så godt informert om motsetningene mellom tyskerne og jødene, at det muligens er mange som ikke er klar over at det har vært strid mellom jøder og europeere i århundreder. For å anskueliggjøre dette gjengis noen av de beslutninger som Kirken har fattet overfor jødene:

Forbud mot giftermål og sexuell forbindelse mellom jøder og kristne.

Besluttet på kirkemøte i Elvira i år 306.

Forbudt for jøder å ansette kristne tjenere og ha kristne slaver, og forbudt for jøder å vise seg på gaten i pasjonsuken.

Besluttet på 3. kirkemøte i Orleans år 538.

Brenning av Talmud.

Besluttet på kirkemøte i Toledo år 681.

Forbudt for kristne å bo i jødiske hjem.

Besluttet på kirkemøte i Narbonne år 1050.

Jøder pålagt å betale kirkeskatt som kristne.

Besluttet på kirkemøte i Gerona år 1078.

Forbud mot søndagsarbeide.

Besluttet på kirkemøte i Szaboles år 1092.

Forbudt for jøder å saksøke kristne eller å vitne for kristne.

Besluttet på det pavelige konsil i 1179.

Merking av jøders klær.

Besluttet på 4. pavelige konsil i 1205.

(Etterligning av kalif Omars forordning, som påbød kristne å bære blå belter og jødene gule belter).

Forbud mot å bygge synagoge.

Konsil i Oxford i 1222.

Kristne nektes å delta i jødiske seremonier. Besluttet på kirkemøte i Wien i 1267. Forbudt for jøder å diskutere de katolske trossetninger med menige kristne.

Besluttet på kirkemøte i Wien i 1267. (s.58)

Tvungne ghettoer for jødene.

Besluttet på kirkemøte i Breslau i 1267.

Kristne nektes å selge eller leie bort fast eiendom til jøder.

Besluttet på kirkemøte i Ofen i 1279.

Overgang fra kristen til jødisk tro, eller døpt jødes tilbakegang til jødisk tro defineres som kjetteri.

Besluttet på kirkemøte i Mainz i 1310.

Jøder nektes å få akademisk grad.

Besluttet på konsil i Basel i 1434.

(Raul Hilberg- "The Destruction of the European Jews".)

Det var ikke bare på det religiøse området at det var gnisninger overfor jødene. Årsaken til denne striden, eller hvem som har mest skyld i den, skal ikke drøftes her. Det antydes bare visse forhold som har medvirket til å skjerpe striden.

Den ortodokse jødiske lære har mange tabuer og ritualer som kan virke fremmed og frastøtende på den vestlige, noe mer moderne kultur, f.eks. schächtningen.

Den overveldende jødiske innflytelse på samfunnsforholdene i forhold til deres prosentvise andel i befolkningen er også egnet til å skape motvilje. En undersøkelse foretatt i Tyskland i 1928 viste

f.eks. at 15 jøder hadde 718 viktige kontrollstillinger. (Aufsichtsrat) Det var ikke bare i Tyskland at det var sånn jødisk dominans. Man kan også spørre om hvilken innflytelse jødene har i USA i dag? Også Aftenposten skriver om den jødiske lobby i USA.

Et annet viktig forhold er at religion og politikk synes å være to alen av samme stykke. Hva var grunnen til at forholdene i Tyskland i mellomkrigstiden utviklet seg på den måten? Noen sitater vil gi en del av forklaringen: (s.59)

"Det gamle Tysklands statsmenn var iallfall ærlige og samvittighetsfulle embedsmenn. Det nye Tysklands var vel hitinntil trofaste partimenn, men de formådde ikke å holde seg utenfor kjempeskandaler, som dannet et betydelig innslag i det tyske forretningsliv etter krigen. Særlig gjelder dette sosialdemokratene og de personer som blev bragt til roret av dem."

("Nya Dagligt Allehanda" 1925.)

Buchenwald-fangen Alfred Miller skrev i 1928:

"Øst-jøde-innvandringen har vært begynnelsen til alle korrupsjonstendensene. Det var øst-jødene som blev begunstiget av visse embedsmenn, så de uhemmet kunne stikke tilside verdier som hørte folket til. Vi tyskere skal alltid innprente oss den kjensgjerning at for hver jødiske rakker, hører minst 5 ikke-jødiske."

(Alfred Miller: "Demokratie und Korruption".)

Den senere president i Vest-Tyskland, Theodor Heusz:

"Nasjonalsosialismens fødested er ikke München, men Versailles. Det politiske instrument, som bærer navnet Versailles, er den egentlige kraftkilden som nasjonalsosialismen får sin næring fra."

(Theodor Heusz: "Hitlers Weg".)

Grunnleggeren av sionismen, Theodor Herzl:

"Jødespørsmålet består overalt hvor jøder lever i et merkbart antall. Hvor det ikke er, vil det snike seg inn med innvandrende jøder....jødestriden er blitt en kalamitet for regjeringene i mange land. Tar man parti for jødene, har man de opprørte massene mot seg. Tar man parti mot jødene, så har dette ved den eiendommelige jødiske innflytelse på verdenshandelen, ofte store følger for næringslivet..... Forholder regjeringene seg (s.60) nøytrale, så ser jødene seg uten beskyttelse i det bestående samfund og tar sin tilflukt i omveltning. "

(Wilhelm Prothmann: "Judentum und Antisemitismus", 1957.)

Jødisk boikott av Tyskland

Den 24. mars 1933 sto på første side av den engelske avisen Daily Express en erklæring med overskriften: "Judea declares war on Germany." Det var en boikotterklæring overfor Tyskland fra jøder i hele verden. Det heter bl. a.:

"Det israelske folk i hele verden erklærer Tyskland forretningsmessig og finansiell krig..... 14 millioner jøder står sammen som én mann for å erklære Tyskland krig. Den jødiske grosserer vil forlate sitt hus, bankieren sin børs, kjøbmannen sin forretning, og tiggeren sin elendige hytte for å slutte seg sammen om den hellige krig mot Hitlers folk."

Denne erklæringen forties helt i våre aviser. Heller ikke nevnes den i radio og fjernsyn når forholdet

mellem tyskerne og jødene drøftes. Det kan neppe være tilfeldig, for det må antas at den ikke er helt ukjent. To må til for å få en trette. Hitler var heller ikke alene. Da vi var små, blev vi skremt med busen. Nå har vi fått en ny buse, Hitler!

Den 1. april 1933 erklærte NSDAP boikott av jødiske forretninger, men den blev av kort varighet, for den var til stor ulempe for kjøperne. Noen uker senere kom en jødisk boikottkonferanse sammen under ledelse av Samuel Untermyer. Han talte i Columbia Broadcasting 5. august og sa bl.a.:

"Verdens jøder har erklært Tyskland krig og vil la Tyskland sulte ihjel. (s.61)

Krigsforberedelser

I 1936 drepte en jødisk student i Sveits en kjent tysk partimann og blev av Emil Ludwig kalt den nye David som slo kjempen Goliat.

Den jødiske avis The Youngstown Jewish Times skrev 16. april 1936, at det etter neste krig ikke ville finnes noe Tyskland mer. (J. G. Burg: "NS-Verbrechen - Prozesse des schlechten Gewissens", 1968.)

The American Hebrew 3/7 1938 om tre europeiske jøder, Hore-Belisha, Litwinow og Leon Blum:

"Disse tre Israels sønner vil forene seg for å sende den gale nazidiktator til helvete. Han vil ikke bli lagt særlig mykt ned i graven. Derpå vil jødene synge halleluja. Den almektige har dømt de gemene naziene til evig pine. Europa vil bli sendt til tilintetgjørelse."

(Hermann Rewaldt: "Die Kriegshetzer von heute".)

Den 7. november 1938 drepte en ung jøde en tysk ambassadefunksjonær i Paris, og det utløste den såkalte krystallnatt med angrep på jødiske forretninger, og 36 jøder blev drept. Den 29/8 1939 sendte Chaim Weizmann, på vegne av sionistkongressen i Geneve, en støtteerklæring til England: "Jødene står med Storbritania og vil kjempe på demokratienes side."

Raselæren

Nasjonalsosialistenes raselære er velkjent og like sterkt fordømt. Men som følgende sitater viser, var de ikke alene om denne lære:

Den britiske premierminister og forfatter, jøden Benjamin Disraeli sier i "Endymion":

"Ingen bør behandle raseprinsippet, rasespørsmålet likegyldig. Det er nøkkelen til verdenshistorien, og historien er ofte så (s.62) konfus, fordi den er skrevet av folk som ikke kjenner rasespørsmålet og de forhold som hører til det. Men semittene øver for øieblikket, ved sin minste, men eiendommeligste familie, jødene, en overordentlig stor innflytelse på alle områder. Det finnes ingen rase som er utrustet med en slik grad av hardnakkethet og organisasjonstalent. Disse egenskaper har sikret den en eiendom og kredit som aldri før. Hvad forstår de ved latinsk rase? Språk og religion gjør ingen rase - det er blodet som gjør det."

Den jødiske forfatter Martin Buber sier i "Tre taler til jødedommen":

"Blodet er roten, den nærende makt i den enkeltes liv. De dypeste lag i vart vesen er bestemt av blodet, våre tanker og vår vilje er innerst inne farvet av det."

(Deutsche Wochenzeitung 25/6 1965.)

I "Die Jüdische Bewegung" skrev Buber:

"Vi jøder er ifølge vår rase og vår orientalske avstamning, på grunn av den bunnløse etniske kløft som skiller oss fra den ariske og i første rekke fra germanerne, er vi ikke istand til å få oss til å ta i bruk tyske skikker, vi har med et ord ikke noe med tyskerne å gjøre.... Her er vi en kile som Asia har drevet inn i Europas fuger, en ting til gjæring og uro."

(Hans F.K. Ganther: "Rassenkunde des deutschen Volkes" 1926.)

Disse uttalelser synes å stemme overens med Bibelen. I 2. Mosebok 34,12 står det:

"Tag deg i Vare, at du ikke slutter Pakt med Indbyggerne i det Land, du kommer til, forat de ikke skulle blive til en Snare midt iblandt dig."

I 5. Mosebok 14,2:

"Thi et helligt Folk er du for Herren din (s.63) Gud, og dig har Herren udvalgt av alle de Folk som ere på Jorden, til å være ham et Eiendomsfolk."

Sionismen

Mange har trodd at jødespørsmålet kunne løses ved at jødene fikk sitt eget nasjonale land. Så enkelt er neppe problemet. Det er nemlig ingen grunn til å anta at jødene, i f.eks. USA eller jøder i nøkkelstillinger i andre land, vil bosette seg i det nye fedreland.

Hitler hadde tenkt å løse problemet med å få jødene til å bosette seg på Madagaskar, og da Frankrike var besatt, blev det forhandlet med Frankrike om det.

Enkelte ledende jøder har i lengere tid virket for å få opprettet en egen jødisk stat i Palestina, hvor deres forfedre bodde for ca. 2 tusen år siden. Dette kalles sionisme. Men det var ikke så enkelt. Riktignok fikk jødene under den første verdenskrig løfte av engelskmennene om å få sin egen stat, men engelskmennene hadde også gitt løfte til det folket som bodde der! Så paradoksalt det enn høres ut, så benyttet jødene seg av antisemittismen for å nå målet. Noen framtrede jøder forklarer. Rabbiner dr. Joachim Prinz:

"Bare et mindretall av de tyske jøder hadde lyst til å utvandre til Palestina. Fortvilet holdt massen av tyske jøder, tross diskriminering og terror, fast ved sitt fedreland. Ved siden av dette flertall virket dog en liten gruppe sionistiske ordførere som ville omdirigere de tyske jøders tradisjonelle tysk-patriotiske tenkning. For dem var på ingen måte nasjonalsosialistenes maktovertagelse noen katastrofe, men den eneste historiske chance til å virkeliggjøre sionismen." (s.64)

("Der Spiegel", nr. 52 1966.)

Den russiske jøde Jacob v. Uexküll:

"Så lenge følelsen av skjebnefellesskap holder seg, er ikke jødedommen tapt, men faren består i at den kan gå tapt hos alle jøder som har sluttet seg til vertsfolkene. Den kan bare vekkes påny i 11. time - som så ofte i vår historie - ved at en hensynsløs antisemittisme bryter ut og minner alle jødene om at de er et folk som har en felles oppgave å fylle til menneskehetens vel under en Gud."

(Jacob v. Uexküll: "Niegeschaute Welten".)

Den rumenske sionistleder Manfred Reifer:

"Den nye tyske nasjonalsosialistiske stat vil hjelpe til å nå fram til en jødestat."

(J. G. Burg: "Schuld und Schicksal".)

På den jødiske verdenskongress i Geneve sa dr. Nahum Goldmann 23/7 1958:

"Den åpne antisemittismens forfall kan bety en ny fare for å overleve for jødene. Antisemittismens forsvinden har en ytterst negativ effekt på vårt interne liv, så fordelaktig den enn kan være for det politiske og materielle jødiske samfund. (National Zeitung, 20/10 1967.)

Leo Wertheimer i 1918:

"Antisemittismen er jødenes hovedengel som sørger kraftig for at jødene forblir jøder. Antisemittene er jødemakere, er skapere av jøder som ikke vil være jøder."

(Leo Wertheimer: "Der Judenhasz".)

Historikeren Bruno Blau:

"Så selsomt som det enn høres ut, har staten Israel hendelsene som tildrog seg i de 12 årene i "Tusenårsriket" å takke for sin tilblivelse."

("Der Staat Israel im Werden", Frankfurt 1951) (s.65)

Jødespørsmålet i framtiden

Etter foranstående uttalelser kan det sies at jødene bevisst har gitt næring til antisemittismen for å nå sitt mål, en egen selvstendig stat i Palestina. Men dette har ikke gått helt rolig for seg. Palestina var befolket fra før. Innbyggernes forfedre hadde bodd i landet i århundreder. Istedenfor å løse et problem, skaptet et nytt. "Løsningen" av jødespørsmålet førte til 30 års krig og terrorhandlinger (i 1979, red.), som det ikke er mulig å se noen ende på.

Et nytt spørsmål dukker opp. Er Jødene tilfreds med det de har oppnådd? Jødene kan selv svare på det:

Ben Gurion på sionistkongress i Basel i 1931:

"Vi låser oss ikke fast ved den kjensgjerning at Palestina er bebodd. Omkring en million arabere bor på begge sider av Jordan, og det ikke bare fra igår. Det utstrakte, og mindre bebodde åkerland, befinner seg i den Østlige del av Palestina. Men Jordan må ikke ubetinget være den endelige grense for vår innvandring og bosetting..... Vi kan gjøre krav på adgang til Jordan for å bosette oss der. "

Den jødiske utenriksminister i Frankrike Itzig Aron Cremieux sendte i 1860 et opprop til verdens jøder, og det heter her bl.a.:

"Unionen som vi vil grunnlegge, skal ikke være noen fransk, engelsk, irsk eller tysk, men en jødisk verdensunion. I ingen henseende vil en jøde bli en venn av en kristen eller en muslim, før øieblikket kommer da den eneste rettens religion stråler over hele verden i jødetroens lys.... Vår nasjonalitet er våre fedres religion, og ingen annen nasjonalitet kjenner vi.... Tiden er nær da Jerusalem vil bli et bedehus for alle nasjoner (s.66) og folk.....Vår makt er ufattelig, hvis vi lærer å sette inn makten for vår sak ... Dagen er ikke fjern da alle rikdommer og alle jordens skatter skal bli Israels barns eiendom."

Walter Rathenau, tidl. tysk utenriksminister:

"Vet De hvad vi er kommet til verden for? For å kalle hvert menneskeåsyn til Sinai. Vil De ikke dit? Hvis jeg ikke kaller Dem, vil Marx kalle Dem. Hvis Marx ikke kaller Dem, vil Spinoza kalle Dem. Hvis ikke Spinoza kaller Dem, vil Kristus kalle Dem."

(Walter Rathenau: "Briefe - Neue Folge" 1928.)

Ascher Ginsberg:

"Dette folk kommer til å herske over alle andre.... Dette Israel, i sannhet menneskehetens forbillede, som rager over alle andre folk.... Godet er overmenneskets eller overnasjonens eiendom, som besitter kraften til å utbre seg, fullkomngjøre sitt liv og bli verdens herre, uten hensyn til hva det kan koste den store masse av laverestående folk, uten hensyn til de skader disse kan få."

(Ascher Ginsberg: "Transvaluation of value".)

Så til Bibelen. I 1. Mosebok 15,18 sier Gud til Abram:

"På denne Dag sluttet Herren en Pakt med Abram og sagde: "Din Afkom giver jeg dette Land fra Egyptens Flod indtil den store Flod- Floden Frat."

I 1. Mosebok 17,4:

"Jeg, se jeg slutter min Pakt med dig, og du skal vorde Fader til en Mængde Folk."

I 2. Mosebok 23,31 sier Gud til Moses:

"Og jeg vil sette dit Landemerke fra Det Røde Hav til Filisternes Hav. (Middelhavet) og fra Ørkenen til Floden, thi jeg vil give Landets indbyggere i eders Hånd, og du skal udjage dem fra dit Åsyn." (s.67)

I 5. Mosebok 20,16 står det:

"Men i disse Folks Stæder, som Herren, din Gud, giver dig til Arv, skal du ikke lade Noget leve, som drager Ånde."

Den rumenske jøde Marcus Eli Ravage, (Rivici) som i år 1900 utvandret til USA og blev promovert til doktor ved Columbiauniversitetet i New York i 1913, ga i 1928, i en artikkelserie i "The Century Magazine", en åpenhertede forklaring på jødernes forhold til verdens øvrige folkeslag, og til kristenheten i særdeleshet. Her er et litet utdrag:

... "Den sanne grunn for deres kamp mot oss er ikke at vi vegret oss for å anta kristendommen, men at vi bebyrdet dere med kristendommen. Dere lager meget bråk med den utilbørlige innflydelse som jødene har på deres teatre og kinoer. Tilgitt, deres klager er berettiget, men hva gjør det i sammenligning med vår overveldende innflydelse på deres kirker, på deres skoler, deres lovgivning og deres regjeringer, ja endog på deres enkleste rørelser i deres tankeverden?"

"En russisk tølper forfalsket en bunke papirer og offentliggjorde dem i en bok som han kalte "Sions vises Protokoller". Boken lar skinne igjennem at vi laget et komplott for å slippe løs den siste (1.) verdenskrig. La gå, for å muliggjøre en diskusjon, vil vi underskrive hvert ord. Det er uforfalsket og autentisk. Men hva har det å si ved siden av den uomtvistelige historiske sammensvergelse som vi fullfører og aldri har benektet, fordi dere ikke hadde mot til å beskyldde oss for den."

..... "Hvilken hensikt har det å spandere ord på den angivelige kontroll som jødiske finansfolk,

avisskribenter og kinomagnater har på deres offentlige mening, når dere like så (s.68) godt kunne anklage oss for den bevisste overoppsikt med hele deres sivilisasjon ved det jødiske evangelium?"

"Dere har ikke engang erkjent begyndelsen til den sanne størrelse på vår skyld. Vi er inntrengere. Vi er omstyrtere. Vi har tatt deres naturlige verden i besittelse, deres idealer, deres skjebne, og har drevet gjøn med det. Vi var den siste årsak, ikke bare til siste krig, men nesten til alle deres kriger. Vi var opphavet til, ikke bare den russiske revolusjon, men til alle større revolusjoner i deres historie. Vi har bragt uenighet og hulter til bulter i deres personlige og offentlige liv. Vi gjør det fremdeles. Ingen kan si hvor lenge vi vil holde på med det."

"La deres blikk sveve litt inn i fortiden for å se hvad som har hendt. For nitten hundre år siden var dere en ufordervet, sorgfri hedensk rase. Dere tilba talløse guder og gudinder, luftens ånder, de brusende elver og de vide skoger. Uten å rødme var dere stolte av deres nakne kroppes prakt. Dere skar ut bilder av deres guder og deres kvalme skikkelser. Dere følte dere vel i det åpne feltslag, på kampplassen og på slagmarken. Krig og slaveri var fastlagte innretninger i deres statsdannelse. Dere tumlet om på bergskrenten og i dype daler på de frie vide marker og kom derved til å fundere over livets under og hemmeligheter og la grunnstenen til naturvitenskap og filosofi. En sanselig livssann og edel kultur var deres egen, uforfalsket ved spissfindigheter om samlivsbevissthet og spørsmål om menneskelig likhet. Hvem vet hvilke store og høiverdige bestemmelser som hadde blitt dere til del, hvis vi hadde overlatt dere til dere (s.69) selv. Men vi har ikke latt dere alene. Vi tok dere i vår hånd og rev ned det skjønne og høiverdige byggverk dere hadde skapt. Vi forandret hele deres historie. Vi bragte dere slik under vårt åk, som en av deres makter aldri hadde bragt Afrika eller Asia under sitt slaveri. Og alt dette fullbragte vi uten våben, uten kuler, uten blod og slagtummel, uten voldsanvendelse av noensomhelst art. Vi fullførte det ene og alene ved vår ånds uimotståelige makt, med ideer og propaganda."

"Vi gjorde dere til villfarne og ubevisste bærere av vår misjon i hele verden, hos jordens ville folk og de utallige ufødte generasjoner. Uten full forståelse av det vi gjorde med dere, ble dere storformidlere av vår rasemessige tradisjon, og bar vårt evangelium til de ennå ikke oppdagede deler av jorden."

"Våre stammeseder ble kjernen i deres morallover. Våre stammelover leverte materiale til fundamentet til alle deres høierestående forfatninger og rettssystemer.

Våre legender og folkesagn er de hellige budskap som dere med sakte og hemmelighetsfull stemme hvisker til deres lyttende barn. Deres sang- og bønnebøker er fylt med verker av våre diktere. Vår nasjonale historie er en uunnværlig del av undervisningen som deres prester og lærere gir. Våre konger, våre profeter og våre krigere er deres helteskikkelser. Vårt tidligere lille land ble deres hellige land. Vår nasjonale litteratur er deres hellige Bibel. Hvad vårt folk tenkte og lærte ble uløselig innvevet i deres eget språk og tradisjon, så ingen av dere kan kalles dannet, uten at han er fortrolig med vårt folksegne arvegods." (s.70)

"Jødiske håndverkere og fiskere er deres lærere og hellige, hvis bilder er foreviget i tallrike statuer, og til deres minne er talløse katedraler blitt bygget. En jødisk pike er deres ideal for moderskap og kvinnelighet. En jødisk opprørsprofet er midtpunktet i deres gudsdyrkelse. Vi har kastet overende deres avguder, trent tilside deres rasemessige arv og har i stedet sneket inn vår Gud og vår tradisjon. Ingen erobring i verdenshistorien lar seg tilnærmelsesvis sammenligne med det arbeide vi presterte da vi gjorde dere til underdanige."

"Hvordan fikk vi det til? Nesten ved et tilfelle. For to tusen år siden var vår religion forfalt til ruin og materialisme i det fjerne Palestina. Pengevekslere var herrer i våre templer. Forkomne og egoistiske prester suget ut vårt folk og svømte i fett. Da oppsto en idealistisk anlagt patriot og vandret gjennom landet for å få nytt liv i troen. Han tenkte ikke å stifte en ny kirke. Som alle profeter før ham, var hans eneste mål å forkynne den gamle tro og vekke den til nytt liv. Han gikk imot prestene og kastet pengevekslerne ut av templet. Dette bragte ham i konflikt med den rådende orden

og dens bærere. Roms representanter, som holdt landet besatt, fryktet for at hans revolusjonære agitasjon hadde til hensikt å fordrive dem, arresterte ham og stilte ham for retten og dømte ham til døden ved korsfestelse, som var den vanlige henrettelsesmetode den gang."

"Jesus fra Nasarets tilhengere, hovedsakelig slaver og fattige arbeidere, trakk seg i sin forlatthet og skuffelse tilbake fra verden og sluttet seg sammen i et broderfelleskap av motstandsløse pasifister. De utbredte minnet om sin korsfestede fører og levde i (s.71) eiendomsfelleskap. De var bare en liten ny sekt i Judea uten makt og innflydelse."

"Først ved Jerusalems ødeleggelse ved romerne kom den nye tro til anseelse. En fedrelandssinnet jøde ved navn Paulus eller Saulus kom nemlig på den tanke at den lille sektens lære, som forkynte kjærlighet og pasifisme, kunne bryte ned de romerske soldatens moralske tilbakeholdenhet, og på det vis ydmyke Rom og tvinge dem til jorden. Han blev hedningenes apostel, han som før hadde vært en av de virksomste forfølgere av denne menighet. Paulus gjorde sine saker så godt at etter fire hundre års forløp var dette store rike, som hadde underlagt seg Palestina og halve verden, bare en stor ruinhaug, og moseloven, som utgikk fra Sion, blev Roms offisielle religionsform."

"Dette var begynnelsen til vår makt i deres verden. Det var dog bare begynnelsen. Fra dette tidspunkt er deres historie ikke stort mer enn en kamp om lederstillingen mellom deres gamle hedenske ånd og vår jødiske ånd. Halvparten av deres kriger, de store og de små, er bare religionskriger, som blev ført bare på grunn av fortolkninger av et eller annet sted i vår lære... Tar dere de tre store revolusjonene i nyere tid, den franske, den amerikanske og den russiske revolusjon, hvad var det annet enn triumfen for den jødiske ide om sosial, politisk og forvaltningsmessig rettferdighet?"

"Vi har bebyrdet dere med en fremmed bok og en fremmed tro, som dere ikke kan nyte eller fordøie, som står i motsetning til deres medfødte ånd og som stadig uroer dere. Til å tilbakevise den, eller helt å hengi dere til den, har dere ikke den åndelige kraft. Selvfølgelig har dere aldri fullt og helt (s.71) overtatt den kristelige lære. I deres inderste hjerter er dere fremdeles hedninger. Dere elsker fremdeles krig, utskårne bilder og krangel... Tross alt demokrati og alle deres sosiale omveltninger, er deres samfunnsordning en jammerlig ufullkommen sak. Vi har spaltet deres sjel, forvirret deres drifter og umuliggjort deres ønsker."

"Hvorfor skulle dere ikke være opprørt over oss? Hvis vi hadde vært i deres sted, ville vi sannsynligvis ha likt dere enda mindre enn dere liker oss.... Vi ville se litt nærmere på dette uklare og skadelige hulter til bulter som man kaller sivilisasjon, denne kristelig-hedenske blanding - og da ville vi - om våre roller var ombyttet, si rett ut: Nei takk for dette mudder, for deres profeter og deres Bibel!"

"Vi er, som dere sier, et internasjonalt folk en enhetlig minoritet i deres mitte, med tradisjoner, interesser, bestrebelse og mål som er vidt forskjellige fra deres.... Hvorfor legge oss til last en så åpenbar plump forfalskning som Sions Visers Protokoller, når dere kan konfrontere oss med Johannes Åpenbaring? Hvorfor fortape seg i ord om Marx og Trotski, for å bringe oss i forlegenhet, når dere har Jesus fra Nasaret og Paulus fra Tarsus?"

Den engelske journalist Douglas Reed, tidligere hovedkorrespondent for "Times" i Sentral-Europa, har skrevet en bok om sine erfaringer.

Her er noen utdrag:

Ennå før krigen brøt ut, følte jeg, ja, jeg begynte endog klart å se at i bakgrunnen var andre sterke krefter med ergjerrige motiver i arbeide.... Fra det øieblikk da Hitler angrep Sovjetunionen, erkjente jeg stadig tydeligere at hele forløpet av Hitlers kriger blev ledet av dyktige, usynlige hender, for at sluttseiren skulle tilfalle to makter: Sovjetkommunismen og den Sionistiske nasjonalisme. De brede masser av folkene formådde ikke å forstå dette.... Nå erkjenner de det, for det er gått 6 år siden (1951) en amerikansk president utstedte befalingen: "Russerne skal få erobre Berlin." Idag vet en

hver at regjeringene og embedsmennene i Vesten i løpet av de døsigte 20- og 30-årene syknet hen under innflydelse av kommunistiske og sionistiske agenter. Men endog idag finner jeg knapt et eneste menneske som beskjeftiger sin fantasi med den innlysende mulighet å erkjenne at Hitler selv var en bevisst, og ikke en ubevisst agent for denne målsetting. Disse teorier, og riktigheten av dem, blev vesentlig bestyrket for meg ved de massive uopphørlige forsøk på å undertrykke mine skrifter.... Jeg er tusen ganger bestyrket i min tro på at bak hodene og kulissene til de synlige regjeringene, utbredt over hele verden, er hemmelige og mektige krefter i virksomhet..... Etter min mening befinner russerne seg idag like så hjelpeløst i klørne på kommunismen, som de fleste jøder i Sionismen, og en gang tyskerne i 1939 i nasjonalsosialismen..... Den hemmelige sensur vil forby, eller med alle midler som den forføier over, forhindre at en eller annen sier at en ny krig vil, som begge de foregående, bli utnyttet av overnasjonale krefter og bli gjort tjenlige til deres formål. Disse mål kommer ennå en gang til å gå ut på videre å utvikle det kommunistiske rike og den sionistiske stat, eller å sveise begge sammen i en verdensstat, hvor kreftene som sovjetkommunismen og den sionistiske nasjonalisme har skapt, vil utøve den øverste makt. (s.74)

Likegyldig hvorledes øieblikkets slagord enn måtte lyde, likegyldig hvilke makter som formodentlig støter sammen, så vil det tjene til å styrke disse maktfaktorene..... Begge arbeidet hand i hand og understøttet hverandre gjensidig. Begge fikk understøttelse av britiske og amerikanske politikere, våben og penger for å befordre deres mål i begge verdenskrigers tumult..... I tidligere kriger blev altid regjeringmakten utøvet av besettelsesarmeene i det beseirede fiendeland. Men etter den annen verdenskrig fikk en tredje part stor makt, en makt som bare kjentes på initialene: "UNRRA". 95% av de veldige pengemengdene som tilfløt denne organisasjonen kom fra USA, England og Canada... En vesenlig del av disse gaver, i penger og varer, gikk til Sovjetunionen og de av dem besatte land. Der blev varene enten solgt med fortjeneste til folket, eller de blev reservert for de privilegerte embedsmenn....

Den nysgjerrige historieforsker vil med rette spørre: Hvem har egentlig hjulpet hvem på benene? Når Sovjetunionen og satelittstatene senere er blitt busemennene, så har de dog fått en meget vesentlig understøttelse - likeså den politiske sionisme....

I beretningen til H.M. Stationary Office No. 190, 5. november 1946 heter det at et veldig tall av jøder, nærmest en 2. exodus, innvandret i den amerikanske sonen fra Øst-Europa i den hensikt å komme til Palestina. Det er klart at det dreier seg om en vel organisert bevegelse som forføier over enorme pengemidler og beskyttere. Men det er ikke lykket for komiteen å finne ut det sanne opphavet til organisasjonen. Dette var bare en bekreftelse på general Morgans forklaring, som også blev fastslått av den amerikanske (s.75) undersøkelseskommissjon. Dermed var kjensgjerningene klare for alle. Den store vandringen foregikk hovedsakelig fra den sovjetkontrollerte halvdel av Furopa, som de ikke kunne forlate uten Sovjetunionens tillatelse. Flesteparten stammet fra de jødiske samfunn i Sovjetrusland, Polen, Romania og Ungarn..... Men klagekoret fra alle London-avisene blev straks mørklagt... Den 12. august 1947 spurte major Beamish, en parlamentar i Underhuset, om den britiske regjering hadde undersøkt i Polen om årsaken til denne utvandringen. Han henviste til at tre av de mektigste ministrene i Polen var jøder. Han fikk ikke svar. Under min nesten 25-årige løpebane som journalist har mørket bredt seg slik at nesten alt lys er utslukket. Da jeg begynte min løpebane, var Parlamentet og alle avisene åpne for viktige offisielle spørsmål. Da var det presse- og meningsfrihet, som bare ikke hadde plass for opprør, baktalelser og uanstendigheter. På to årtier er den nesten helt forsvunnet..... Med list har man klart å umuliggjøre enhver diskusjon om den politiske sionisme, over jødernes innflydelse i kommunismen, eller slektskapet eller forbundet mellom begge bevegelsene. Det skjedde enkelt ved at man stemplet det som antisemittisme. Mens jeg skriver, er en velorganisert aviskampanje utløst ved at slike spørsmål skal gjelde som statsfiendtlige. Under den misvisende betegnelsen antisemittisme blir nå angrepet på de siste friheter i England åpnet.

(Douglas Reed:"Der grosze Plan der Anonymen")

Det er ikke vanskelig å kjenne seg igjen. Det er nøiaktig slik forholdene er blitt også her i landet.

Enten skyldes det på antisemittisme, eller rasisme, en fin unnskyldning for sensur! (s.76)

Holocaust

Tilbake står nå bare å nevne det største holocaust, det som foregikk etter krigen. Når vi ser bort fra atombombene over de japanske byer og bombingene av Dresden, har den verste massakren forekommet etter krigens avslutning. En opprømsing av alle udåder som fikk sin utløsning dengang, vil føre for langt. Her gjengis bare to tabeller (medtaget som bilag i bogen, red), en fra den sveitsiske avisen "Die Tat", som viser at det falt 27,149 millioner soldater under krigen, mens de sivile tap var nesten like store, ca. 24,940 millioner. Av særlig interesse er de tyske sivile tap på 2,050 millioner, som omfatter ofre ved flyangrep og folkeflytting, inkl. de tidligere tyske Østprovinser. I tillegg blev ca.1 million tyskere drept ved fordrivning ved russerne.

Den andre tabellen stammer fra Statistische Bundesamt i Wiesbaden, og viser et antatt tap på 2,225 millioner tyskere ved fordrivning fra de ovennevnte østområdene samt Polen, Tsjekkoslovakia, Romania, Ungarn og Jugoslavia. Hertil kommer massakrene i det nåværende Vest-Tyskland.

Det kan tilføies at ved opprettelsen av den Vest-tyske stat, måtte Adenauer frasi seg retten til å gjøre ansvar gjeldende overfor seierherrene for de forbrytelser de begikk.

Her nevnes et par eksempler, først en dagsbefaling fra den franske general Juin, fra 1952
Øverstbefalende for NATO's midtavsnitt i Europa:

"Når dere seirer over fienden, tilhører husene, kvinnene og vinen dere. I 50 timer kan dere gjøre som dere selv vil."

Resultatet av seiren blev at 60 tusen kvinner blev voldtatt og mange påført sykdom. ("Deutsche Nachrichten", 31/12 1965.) (s.77)

Tilslutt den ungarske halvjøde, Sandor Kovacs opplevelse ved hjemkomsten fra KL-leiren:

"I Hitler-ske KL-Ieirer så jeg saker som jeg ikke trodde var mulig at mennesker kunne gjøre med andre. Men da jeg i mai 1945 på hjemturen til Praha blev overrasket av utbruddet av det tsjekkiske vanvid, opplevde jeg et inferno av menneskelig usselhet og moralsk bunnivå, så mitt KL-opphold blev rene rekreasjonen i forhold til det. Kvinner og barn blev i levende live overhelt med parafin og tent fyr på..... Jeg måtte fastslå at hele befolkningen deltok, ikke bare mobben, men elegante tsjekkiske kvinner med revolvere og hundepisker. Jeg så høiere embedsmenn sammen med gatemobben forulempe kvinner og gi dem en smertefull død. Jeg frykter en tysk gjenoppvåkning, for det som skjedde med tyskerne er ubeskrivelig."

(Gerard Müller: "Angeklagt das deutsche Volk")

Å Gud, du som skapte en verden så flott

med farver og skjønnhet i stort og i smått,

en verden med myldrende, yrende liv,

med lyder fra skog, fra kratt og fra siv,

med trær og med blomster i himmelske prakt,

og marker og enger i sommerens drakt,

med bekker og fosser i li og i hei,
og en duft som fortryller på sti og på vei!
Hvorfor skapte du mennesket, denne berserk,
som dreper din skapning og øder ditt verk?
som egger til strid, til hat og til krig
med løgn og bedrag, med æreløs svik,
som formet om jorden til en stinkende pøl
av rykende os, av olje og søl.
Hvorfor gjorde du dette, allmektige far?
Hvorfor kunne ikke jorden få bli som den var?

Kilder

Abendpost 15

Aftenposten 8,23,34,58

Allgemeine u.j. Wochenzeitung 48

Aretz: Hexen-Einmal-Eins einer Lüge 12,13,45,50

Aroneanu: Konzentrationslager 40

Bardeche: Nürnberg oder die Falschmünzer 9,10

Belgion: Victors justice 5

Burg: Schuld und Schicksal 51,64

" NS-Verbrechen 61

Butz: The Hoax of the Twentieth Century 4,6,9,10,13,30-34,38-41,48,50,52-55

Chicago Tribune 16,17

Christophersen: Die Auschwitz-Lüge 27

Cohen: Human Behavior in the Concentration Camp 34,35,36,42

Daily Express 60

Dansk Tidende 20

Davidson: The trial of the Germans 5

Der Spiegel 55,64

Der Staat Israel im Werden 64

Deutsche Hochschullehrerzeitung 50

Deutsche Wochenzeitung 62

Du Bois: The Devil's Chemists 40

Gerhardsen: Fellesskap i Krig og Fred 22,33

Gilbert: Nuremberg Diary 41

Ginsberg: Transvaluation of Value 66

Grayzel: A History of the Jews 30

Günther: Rassenkunde des deutschen Volkes 62

Hamburger Abendblatt 45

Hart: I am alive 40

Herlin: Kein gelobtes Land 50

Heusz: Hitlers Weg 59

Hilberg: The Destruction o.t. Jews 25,26,48,50,52,57,58

Høsz: Kommandant in Auschwitz 37,42

Kelley: 22 Cells in Nuremberg 15,16,22

Kern: Deutschland im Abgrund 32

Koehl: German resettlement a. Population Policy 53

Kogon: Der SS-Staat 26

Langbein: Der Auschwitz-Prozesz II

Latenser: Die andere Seite im Auschwitz-Prozesz 12,15

Les temps modernes 42

Michelet: Satanism and Witchcraft 14

Miller: Demokratie und Korruption 59

Müller: Angeklagt - Das deutsche Volk 77

Nationalzeitung 64

Naumann: Auschwitz 12

Neue Zeitung 13

New Yorker 5

Nordanger: Lang Kyst 23

Nya Dagligt Allehanda 59

Nyiszli: Auschwitz 42

N.Y.Times 5,10,16,17,55

Prothmann: Judentum und Anti-Semitismus 60

Quick 43

Rassinier: Zum Fall Eichmann 36

Rassinier: Schuld und Schicksal 51

Rassinier: Was ist Wahrheit? 52

Reed: Der grosse Plan der Anonymen 72-75

Reichenberg: Europa in Trümmern 15

Rewald: Die Kriegshetzer von heute 61

Stäglich: Der Auschwitz-Mythos 39,43,44

Süddeutsche Mitteilungen 13

Talmud 56

The american Hebrew 61

The Century Magazine 67

The youngstown Jewish Times 61

Uexküll: Niegesehaute Welten 64

Utley: 11,16,18

Vrba: I cannot forgive 53

Walle: Norsk Politi bak Piggtråd 25,33

Wertheimer: Der Judenasz und die Juden 64

1. mosebok 15,18 og 17,4 66

2. " 23,31 66

2. " 34,12 62

5. " 14,2 62-63

5. " 20,16 67

Personregister

Adenauer Konrad 76

Aretz Emil 12,13,45,50

Aroneanu Eugene 40

Attlee C.R. 8

Baer Richard 43

Baldwin Hanson 10

Bardeche Maurice 9,10

Bauer Generalstatsadvokat 45

Beamish Major 75

Belgion Montgomery 5

Bernay Murray 5

Bendel Sigismund 39

Bevin 8

Biddle Francis 4

Blau Bruno 64

Blum Leon 61

Brand Joel 51

Broad Pery 38

Buber Martin 62

Buhl politipresident 45

Butz Arthur R. 4,6,9,10,13-30-34,38-41,48,50,52-55

Burg J.G (Ginsburg) 51,61,64

Carol 19

Christophersen Thies 27
Churchill 1
Clay Generalguvernør 19
Cohen Elie A. 34,35,36,42
Cremieux Itzig Aron 65
Davidson Eugene 5
Descartes 21
Disraeli 61,62
Donoug Georg A. 16
DuBois Josia 40
Eichmann Adolf 51,53
Einstein Il
Eitinger Leo 28,29,30
Eschkol Levi 55
Feldman Jacob og Rakel 56
Frank Anne 42
Gerhardsen Einar 22,33
Gerstein Kurt 40,41,46,47
Gilbert G.M. 41
Ginsberg Achad H. 66
Goldmann 50,64
Gordon 10
Grayzel Solomon 30
Günther Hans F.K. 62
Gurion Ben 51,65
Gøring, Hermann 7,8,15,16
Hadrian Keiser 56
Hart Kitty 40

Herlin Hans 50

Herzl Theodor 59

Heusz Theodor 59

Heydrich Reinhard 36,49

Hilberq Raul 25,26,48,50,52,56-58

Himmler 36,38

Hitler Adolf 60,63,73

Hore Belisha 61

Horthy Riksförständer 47

Höss Rudolf 37,42

Jackson Robert 6

Juin general 76

Kaltenbrunner 35

Kastner Rudolf 51,52

Keitel General 8

Kelley 15,16,22

Kern Erich 32

Kirschbaum Il

Kogon Eugen 26

Kovac 77

Kubovy 36

Langbein Hermann Il

Latenser Hans 12,15

Lehman Herbert 53

Litwinow 61

Ludwig Emil (Cohn) 61

Markov Marko 7

Marx Karl 66,72

Meader Georg 55

Meladino 15

Menzel 11

Michelet Jules 14

Miller 59

Montgomery General 17

Mordovicz 53

Morgan Frederik 53,54,74

Moyne Lord 51

Muckerji Savitri Dewi 19

Muckermann Friedrich 50

Müller 39

Müller Gerard 77

Naville F. 7

Naumann Bernd 12

Nikitschenko 5

Nordanger Trygve 23

Nyiszli 42-44

Pal Nahabinode 18

Patton General 54

Posern 15

Priester Heiz 45

Prothmann 60

Quisling Vidkun 29

Raeder Erich 8

Rassinier Paul 36,42,44,46,52,61

Rathenau Walther 66

Ravage Marcus Eli 67-72
Reed Douglas 17,72-75
Reichenberg Father 15
Reifer Manfred 64
Rewald Hermann 61
Ribbentrop Joachim 8
Robertson 18
Roosevelt Franklin D. 1,50
Rosenfeld 16
Saud Ibn 17
Shertok 51
Spinoza Baruch 66
Streicher Julius 6
Stäglich Wilhelm 39,43,44
Taylor Telford 18
Truman 1
Trotzkij 72
Uexküll Jakob 64
Untermayer Samuel 60
Utley Freda 11,16,18
Vrba 53
Vysjinski Andrej 3
Walter II
Weizmann Chaim 50,54,61
Wennerstrum Charles F. 17
Wertheimer Leo 64
Wetzler 53

White Dexter 53

Tyske KS-leirer

Auschwitz 11,12,14,15,25,27,29,34-39,42,45,52,53

Belzec 46

Bergen-Belsen 5,31,32

Buchenwald 9,12,26,27,29,44

Dachau 9,16,21

Dora 44,45

Flossenburg 9

Stutthof 25,33

Theresienstadt 28,29

Amerikanske KS-leirer

Andersonville 32

Camp Douglas 32

Florence 32

Rock Island 32